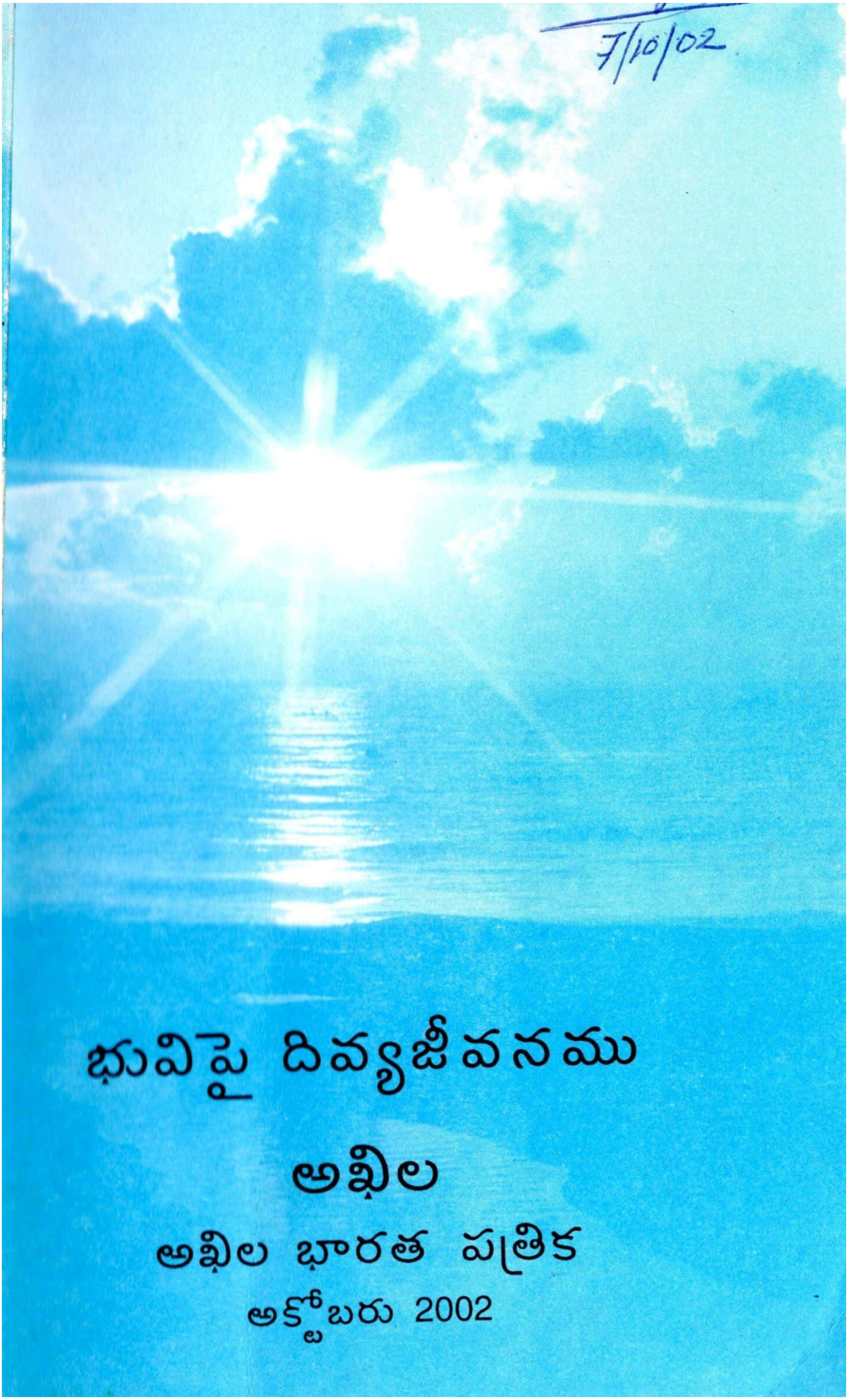

7/10/02

భువిపై దివ్యజీవనము

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

అక్టోబరు 2002

7/10/12

భువిపై దివ్యజీవనము

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు

విషయసూచిక

Divinisation of life means, in fact, a greater art of life; for the present art of life produced by ego and ignorance is something comparatively mean, crude and imperfect....

Sri Aurobindo

దివ్యప్రణాళిక

శ్రీఅరవిందులు

యోగమంటే ఏమిటి? మనకంటె గొప్పది సమర్థవంతమైనది అయిన దైవాన్ని కనిపెట్టటం, ఆయన చేతనను పొంది జీవితాన్ని ఆయన సారథ్యంలో నడిపించటం, ప్రస్తుతం మనస్సు ఏలుబడిలో ఉన్న ప్రాపంచిక జీవితాన్ని కూడ దివ్యచైతన్యముచే నిర్వహింప జేయించటం – ఇవియే మన లక్ష్యములు.

– సంపాదకుడు

ఆధ్యాత్మిక జీవన మెందుకు సాగించాలి?

భగవత్ సాక్షాత్కారమే పరమ లక్ష్యంగా, సత్యాన్వేషణమే పరమావధిగా ఆధ్యాత్మికజీవనాన్ని మనిషి ఎన్నుకొంటున్నాడు. భగవత్ ప్రాప్తికి ఇది ప్రక్కకు పెట్టకూడని, విస్మరించరాని, పవిత్రకర్తవ్యమై ఉన్నది. దీనికంటె ముఖ్య కార్యము వేరొకటి లేదు. దైవదర్శన భాగ్యము పొందిన వ్యక్తి, తన పరిమిత చైతన్యాన్ని అనంతదివ్యచైతన్యంగా ఉద్దీప్తం చేసుకొని, దివ్యపురుషుని లక్షణాలైన అనంత శాంతి, తేజస్సు, ప్రేమ, శక్తి, దివ్యానందము తన స్వభావములోను, నిత్యజీవితంలోను ప్రకటింపజేస్తూ, దివ్యత్వ లక్షణాలను వ్యాప్తం చేసే ఉపకరణంగా నావగా, ప్రముఖవాహకంగా వ్యవహరిస్తాడు.

దివ్యచైతన్యం మనలో వృద్ధిచెంది క్రియాశీలమగుట

మన అంతరంగచైతన్యం వికాసం చెంది ఆధ్యాత్మ సత్యంతో ప్రకాశించినపుడు మన జీవితము, చేష్టలు, దివ్యత్వంతో తాదాత్మ్యం చెంది, దివ్యత్వ ప్రేరణతో జాలువారుతాయి. ఆ దివ్యచైతన్యంతో మనం విరాజిల్లినపుడు, దివ్యత్వవెలుగును, సత్యాన్ని, శక్తిని, పవిత్రతను. దివ్య శాంతిని మనలో దింపుకొనినప్పుడు వాటి సహాయముతో అనవసర మలినాలు తొలగి, మనం దైవప్రతిరూపులమై స్వర్ణకాంతులీనే ఆత్మతేజంతో మహోజ్వలంగా ప్రకాశించగలము.

అంతరంగజీవితము, భౌతికజీవితము, దైవీసంపత్తితో మిళితమైనప్పుడు, అంతరంగసాక్షాత్కార అనుభూతి బాహ్యంగా పొంగిపొరలినప్పుడు, కేవలం మానసిక అనుభూతిగాకాక, మనిషి నడవడిలో దివ్యత్వము అనుక్షణము ప్రకటితమై ఈ జగత్తంతా భగవన్మయమై భాసిస్తుంది. అట్టి స్థితిని అందుకున్న పుడు జీవుని ఊర్ధ్వగతికి జీవేశ్వరుడు నిర్దేశించిన ప్రణాళిక నెర వేరినట్లు కాగలదు.

(*SABCL* Vol. 23, pp. 516-17)

అనువాదం: చదలవాడ వెంకటశేషయ్య

ప్రపంచం యథార్థమా? మిథ్యా?

శ్రీఅరవిందులు

'బ్రహ్మ సత్యం జగన్మిథ్య' అనే భావం మనలో చాల లోతుగా పాతుకుపోయి ఉన్నది. మన మానవనేత్రానికి అలా కనబడు తుందేకాని నిజానికి ఈ జగత్తు సత్యమే. సత్యదృష్టితో కనుక చూసినట్లయితే ఈ సృష్టి మిథ్య కాదనియు కేవలం దేవుని లీలయే అనియు తెలుస్తుంది. మరియు ఈ ప్రపంచం క్రమాభి వృద్ధి చెందుతున్న దైవమే అని కూడ తేటతెల్లమవుతుంది.

— సంపాదకుడు

ప్రపంచం మిథ్య అనే వాదన నాకు అంగీకారం కాదు. బ్రహ్మ ఈ ప్రపంచంలోనూ ఉన్నాడు, ప్రపంచాతీత నిరపేక్షంలోనూ ఉన్నాడు. నిజమైన ప్రపంచస్థితిని, అనుభవంలోకి తెచ్చుకోనీ కుండా మనని గ్రుడ్డివాళ్లని చేసి నిరోధించే అజ్ఞానాన్ని మాత్రం మనం అతిక్రమించాలి.

(*SABCL* Vol. 22, p. 39)

*

ప్రపంచంలో దేవుడు దాగి ఉన్నాడు

యథార్థస్థితికి అభివ్యక్తి కాబట్టి ప్రపంచం యథార్థమే. ఆ యథార్థ స్థితి ఏమిటి?అనంతుడు నిత్యుడు అయిన దైవం, అనంతము నిత్యము అయిన అస్తిత్వం, చైతన్య శక్తి, ఆనందం. తన శక్తివల్ల ఈ దైవమే ప్రపంచాన్ని సృష్టించాడు లేదా తనదే అయిన అస్తిత్వంలో అభివ్యక్తం చేశాడు. కాని ఇక్కడ భౌతికప్రపంచంలో లేదా దాని ఆధారం వద్ద తనకు వ్యతిరేకంగా కనిపించే అభావంలో, అచేతనలో, జడత్వంలో తనను తానే మరుగుపరచుకొన్నాడు. దీన్నే మనం ఈ రోజుల్లో 'అచేతన' అని పిలుస్తున్నాము. తన అచేతనాశక్తివల్ల అదే భౌతిక విశ్వాన్ని సృష్టించినట్లు కనిపిస్తుంది కాని ఇది కేవలం పైకి కనిపించే రూపమే. ఒక పరోమత్తమమైన, రహస్యమైన చైతన్యమే ఈ ప్రపంచవిధానాలన్నింటినీ ఏర్పాటుచేసి ఉండగలదని చివరకు మనం కనుగొంటాము.

దేవుని మొదటి అభివ్యక్తి

మనకు అచేతనగా కనిపించే భూమికలో దాగిన అస్తిత్వం, ప్రపంచంలో మొదట పదార్థంగా, తర్వాత జీవంగా, ఆ తర్వాత మనస్సుగా, చివరికి ఆత్మగా బహిర్గతం అవుతుంది. పైకి అచేతనగా కనిపించేది నిజానికి దైవానిదే అయిన చైతన్యశక్తి – పదార్థంలో రహస్యంగా ఉండి, జీవంలో బయటకు రావటం ప్రారంభిస్తుంది. మనస్సులో తనను గుర్తించుకోటం మొదలుపెట్టి, ఆధ్యాత్మికచైతన్యంలో తన నిజమైన ఆత్మను, చిట్టచివరకు దివ్యచైతన్యాన్ని పొందుతుంది. యథార్థాన్ని గురించి మనకు ఎరుక గలిగి, మనం అందులో ప్రవేశించి దానితో ఏకం కావటం జరుగుతుంది. దీన్ని మనం పరిణామం అని పిలుస్తున్నాం. ఇది చైతన్యపరిణామం, వస్తువులలోని ఆత్మ పరిణామం కాగా బాహ్యంలో మాత్రం అది జీవజాతుల వికాసం. అదే విధంగా ప్రారంభ అచేతనలో స్థితికి చెందిన ఆనందంగా ఉన్నదేదో అది మొదట సుఖదుఃఖాలలో విరుద్ధ రూపాలుగా బయటకు వస్తూ తర్వాత ఆత్మానందంలో లేదా ఉపనిషత్తులు చెప్పిన బ్రహ్మానం

దంలో తన్ను తాను కనుగొనవలసి ఉంటుంది. 'లైఫ్ డివైన్' లో నేను ప్రవచించిన ప్రపంచసిద్ధాంతముయొక్క కేంద్రీయభావన ఇదే.

*

ఈ ప్రపంచం దైవంయొక్క సాక్షికాభివ్యక్తి

ఏ పరిస్థితులద్వారా ఆయన తన్నుతాను ప్రకటించుకుంటాడో ఆ పరిస్థితులకాయన బద్ధుడై ఉండనవసరంలేదని 'మాయా' సిద్ధాంతం చెపుతుంది. పరిమితమైన ఈ క్రీడ ఆయన కాదు, కారణం ఆయన పరిమితులు లేనివాడు. అది కేవలం నిబంధనలుగల ఒక అభివ్యక్తి. కాని క్రీడను బంధించినట్లు నిబంధనలు ఆయనను బంధించవు. ఆయనదే అయిన ఒక రూపాన్ని ఆయన ప్రపంచంలో ప్రవేశపెట్టాడు. కాని ఆయన ఆ రూపాన్ని మించినవాడు. ప్రపంచం అయథార్థం కాదు. మిథ్య కాదు. కాని మన ప్రస్తుత దృష్టి లేదా చైతన్యం అజ్ఞానమయం కాబట్టి ఇప్పుడు మనకు కనపడుతున్న రీతిలో ప్రపంచం మిథ్య అనవచ్చు. కాని యథార్థమైన ప్రపంచాన్ని మనం చూస్తే అంటే బ్రహ్మకు సాక్షికమైన, అభివృద్ధి అవుతున్న అభివ్యక్తిగా చూస్తే అప్పుడు దాన్ని మిథ్య అనటం కుదరదు. లీల అనవలసివస్తుంది. అయినా సరే తన లీలకన్న తాను అధికుడే కాని దానిలో ఆయన ఉన్నాడు, అది ఆయనలోనూ ఉంది. ప్రపంచం భ్రమ కాదు.

(*SABCL* Vol. 22, pp. 44, 48)

*

ఆరంభంలో వేదాలలో, సమగ్ర సృజనాత్మక జ్ఞానాన్ని, సనాతన వివేకాన్ని తెలియజేసిన 'మాయా' పదం తరువాత కాలంలో వంచన, ఇంద్రజాలం, మిథ్య అనే రెండవ, నిష్పన్న అర్థాన్నే సంతరించుకోటం జరిగింది. ఈ రెండవ ప్రాముఖ్యత నిమ్నప్రకృతికి (అపరాప్రకృతికి) మాత్రమే సరిపోతుంది. తన దివ్యజ్ఞానాన్ని మరిచిపోయి నిమ్నప్రకృతియొక్క 'అహం' అనుభవంలో మునిగిపోయింది.

(*SABCL* Vol. 12, p. 82)

‘మాయ’ యొక్క మూలార్థం ‘భ్రమ’ కాదు

పైకి కనిపించే రూపాలలో ప్రపంచస్థితిని చూచినప్పుడు గాని, శుద్ధ అనంత అవిభాజ్య నిర్వికారస్థితితో పోల్చి చూచినప్పుడుగాని ప్రపంచాన్ని మాయగా చూడటం వర్ణించటం సబబే. మూలార్థంలో మాయ అంటే కలుపుకునేది, తనలో వహించేది అయిన చైతన్యం. ఇముడ్చుకోటానికి, కొలత వేయటానికి, పరిమితం చేయటానికి, ఈ కారణంగా రూపకల్పన చేయటానికి సమర్థత కలది. వస్తువులకు బాహ్యారేఖాకృతినిచ్చి, కొలమానం చేసి మూసపోసేది, మనస్తత్వాన్ని కలిగించేది, అందుమూలంగా అజ్ఞేయాన్ని జ్ఞేయం చేసి దానికి క్షేత్రగణితరూపాలు కలిగించేది అదే. పరిమితులులేని దాన్ని కొలమానం చేయదగిందిగా చేస్తున్నట్లు కనిపిస్తుంది. తర్వాత కాలంలో జ్ఞానం, నేర్పు, తెలివి అనే మూలార్థం నశించి, నీచమైన వంచన, దగా లేదా భ్రమ అనే అర్థం వచ్చింది. తాత్త్విక సిద్ధాంతాలు వ్యామోహానికి భ్రమకు ఈ పదాన్ని ఉపయోగించాయి.

(*SABCL* Vol. 18, p. 101)

అనువాదం: తెన్నేటి పూర్ణచంద్రరావు

The divinisation of nature of which we speak of is a metamorphosis, not a mere growth into some kind of superhumanity, but a change from the falsehood of our ignorant nature into the truth of God-nature.

Sri Aurobindo

నిర్వాణమే జీవితలక్ష్యమా?

శ్రీఅరవిందులు

నిర్వాణమనగా ఈ ప్రపంచానికతీతమైన ఒక అద్భుతమైన స్థితి – మాటలలో వర్ణింపనలవికాని ఓ బ్రహ్మాండమైన అనుభూతి. శ్రీఅరవిందులు దానిని "an inexpressible Peace, a stupendous silence, an infinity of release and freedom" అని అభివర్ణించారు. కాని ఆ తరువాత ఈ ప్రపంచం పరమసత్యమని కూడా ఆయనకు అనుభూతమైంది. వారీ ప్రపంచాన్ని, అందలి వస్తువులను దివ్యచక్షువులతో దర్శించారు. అనంతకాలాన్ని అనుభవించారు.

– సంపాదకుడు

శ్రీఅరవిందుల నిర్వాణానుభూతి

నిర్వాణప్రాప్తి నా యోగానికి మౌలికమైన ఫలితం. నిర్వాణం నన్ను హఠాత్తుగా మనస్సుకు అతీతమైన మనోరహితస్థితిలో పడేసింది. ఆ స్థితిలో మనోవిజృంభణ, ప్రాణస్పందనలు లేవు; అహంకారం లేదు, దృశ్యప్రపంచం లేదు. ఇంద్రియ వ్యాపారాలన్నీ నిలిచిపోయాయి. అట్టి నిశ్చలేంద్రియాలద్వారా ఏదో మసకగా కనిపించింది. లేకపోతే ఆ కేవల మౌనస్థితిలో ఏమైనా నిలిచివున్నదేమో. ఎలా చెప్పినా అప్పుడు కనిపించిందొక శూన్యరూపాలతో నిండిన ప్రపంచం. ఆ లోకంలోనివన్నీ పదార్థరహిత భూతఛాయలు మాత్రమే. అక్కడ అద్వితీయ పరమపురుషుడుగాని అతని మందిమార్బలంగాని లేరు. అప్పుడున్నదొక్కటే. అది కేవల తత్త్వం – అసమాన మహాతేజస్సు – నిరాకారం, అసంగం, అనిర్వచనీయం, అచింత్యం. అయినప్పటికి సంపూర్ణ సత్యం, ఏకైక సత్యం. ఈ దృశ్యం మనస్సు చూపించింది కాదు. ఊహ కల్పించింది అంతకంటే కాదు. రూపరహితమూ కాదు.

ఈ అనుభూతి అవాఙ్మానస గోచరము

అది చాలా రూఢిగా ఉంది. రూఢియైన ఏకైక సత్యం. అది మనకు కనిపించే భౌతిక

ప్రపంచం వంటిది కాదు. అయినా అది అంతటా వ్యాపించింది. అంతటా నిండింది. ఈ నామమాత్రపు భౌతికప్రపంచంపై వరదలా ప్రవహించి దాన్ని ముంచేసి వేరొకటి ఉండటానికి అవకాశం లేకుండా చేసింది. అది కాక మరొకటి వాస్తవంగా, స్పష్టంగా, వేరుగా ఉండటానికి వీలు లేకపోయింది. అప్పుడు నాకు కలిగిన అనుభవం నన్ను సంతోషంతో ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసిందనిగాని, పారవశ్యంతో మైమరచిందనిగాని చెప్పలేము – (దానిని కొన్ని సంవత్సరాల తరువాత కలిగిన అనిర్వచనీయ ఆనందంతో పోల్చుకున్నప్పుడు) కాని ఆ అనుభవం నాకు చెప్ప లేనంత శాంతి నిచ్చింది. బ్రహ్మాండమైన మౌనాన్ని ప్రసాదించింది. శరీరబంధాన్ని తొలగించి అనంతస్వాతంత్ర్యాన్ని సాధించి పెట్టింది. ఆ నిర్వాణస్థితిలో నేను రాత్రింబగళ్లు ఉన్నాను. తరువాతి స్థితిలో బాహ్యావస్తువులు చేరటం మొదలైనాయి. క్రమంగా ఆ స్థితి మారి పోయింది. కాని ఆ హృదయాంతరానుభూతి, దానిని గురించిన నిరంతర జ్ఞాపకం, ఆ స్థితిని – ఆ అనుభవాన్ని మరల పొంద గల సామర్థ్యం నిలిచిపోయాయి. చివరికి అదంతా పైనుండి దిగి వచ్చిన మహాచైతన్యంలో (superconsciousness) లీనమైపోయింది.

పరమపురుషానుభూతి

ఈ లోగా ఆ ప్రథమ ఆనందానుభూతితో స్వస్వరూపానుభూతి, పరమపురుషానుభూతి మేళవించాయి. ప్రారంభదశలోనే ప్రపంచం భ్రాంతి అనే భావన నాలోనుండి తొలగిపోయింది. బాహ్యాసంఘటనలలో భ్రాంతి[1] ది చాలా చిన్నపాత్ర మాత్రమే. ఆ సంఘటనలను వెనకనుండి నడిపించేది సర్వవ్యాప్త సద్రూప దివ్య చైతన్యం. వాటికి అధిష్ఠానం కూడా ఆ దివ్యచైతన్యమే. అంతే గాదు. వాటికి కేంద్రంలో నిలిచివుండేది కూడా ఆ దివ్యచైతన్యమే. ఈ ప్రాపంచిక సంఘటనలు మొదట సినిమా తెర మీద

---

[1] వాస్తవంగా దీనిని భ్రాంతి అనరాదు. ఎందుకనంటే అది నిరాధారముగాని, అసత్యముగాని యథార్థచైతన్యాన్ని మరుగుపరచేదిగాని కాదు. మనస్సు, ఇంద్రియాల తప్పుడు దృష్టే దానికి కారణము.

బొమ్మలుగాను, తోలుబొమ్మలాటలో నీడలుగాను కనిపించటం వరకే భ్రాంతి. అంతమాత్రాన ఇంద్రియవ్యాపారాలలో మరల బందీ కావటంగాని, మహత్తరమైన నిర్వాణానుభూతి తరగిపోవడంగాని, దాని నుండి జారిపోవటంగాని జరుగలేదు. ఆ నిర్వాణానుభూతి ఇంకా పెరిగి విస్తృతమైంది. చైతన్యమే వస్తువులను చూస్తుంది కాని ఇంద్రియాలు కావు. అనంతచైతన్యంలోని శాంతి, నిశ్చలత, స్వేచ్ఛ నాలో శాశ్వతంగా నిలిచిపోయాయి. ఈ లోకంతో పాటు సర్వలోకాలు పరమేశ్వరుని కాలాతీత శాశ్వతత్వంలో కొనసాగే నిరంతర సంభావ్యములు మాత్రమేనని తెలిసివచ్చింది.

Only the illimitable Permanent
Is here. A Peace stupendous, featureless, still,
Replaces all, – what once was I, in It
A silent unnamed emptiness content
Either to fade in the Unknowable
Or thrill with the luminous seas of the Infinite.

(From Sri Aurobindo's sonnet "Nirvana")

నిర్వాణం దివ్యజీవనానికి మెట్టు

ఇంతకీ నిర్వాణమంటే ఏమిటి? సాంప్రదాయ బౌద్ధం నిర్వాణాన్ని "విచ్ఛిన్నం" (disintegration) అంటుంది. ఇక్కడ విచ్ఛిన్నమయ్యేది ఆత్మ కాదు. ఎందుకంటే బౌద్ధం ఆత్మ అనబడేది ఉన్నదని అంగీకరించదు. బౌద్ధం ప్రకారం మనిషి అంటే మనోశరీరాల సంపుటి మాత్రమే. కాబట్టి నిర్వాణమంటే మనిషిలో చెప్పబడే పంచస్కంధ (ఖండ) సముదాయ విచ్ఛిన్నం.[2] ఇక మాయావాద వేదాంతం నిర్వాణాన్ని విచ్ఛిన్నమనిగాక అంతర్ధానమగుటగా వర్ణిస్తుంది. ఇక్కడ శరీరమంతా తాదాత్మ్యము చెందిన మిథ్యారూప, అసత్య, వ్యష్ట్యాత్మ

[2] ఈ పంచస్కంధాలు ఏమంటే మానసికములైన వేదన, సంజ్ఞ, సంస్కార, విజ్ఞానస్కంధములు, శారీకమైన రూపస్కంధము. — అనువాదకుడు

పరమాత్మ లేక బ్రహ్మములో లీనమై అంతర్ధానమవుతుంది – అంతరిస్తుంది. ఇక్కడ అంతరించేది వ్యష్టిభావన, వ్యష్టి అనుభవం. వేరొక విధంగా చెప్పాలంటే మిథ్యాకాంతి సత్యవెలుగును చేరి ఆరిపోతుంది (నిర్వాణం చెందుతుంది). వ్యష్టిభావన సంపూర్ణంగా పరమాత్మలో – అఖండచైతన్యంలో ఐక్యమై నశించటమే నిర్వాణమని ఆధ్యాత్మికానుభవం ద్వారా తెలుస్తుంది. నిర్వాణానంతరం వ్యష్టాత్మ విశ్వచైతన్యానికి, విశ్వశక్తికి, విశ్వకర్మలకు ఒక కేంద్రంగా లేక మాధ్యమంగా మాత్రమే నిలిచి ఉంటుంది. వ్యష్టిభావన పరమాత్మ – పరాచైతన్యంలో లీనమై నశించినట్లు అనుభవమైనప్పుడు అహం (నేను), ఇదం (ఈ విశ్వము) అను ద్వైతభావం సమసిపోతుంది. లేక అప్పుడు వ్యష్టాత్మ తాను విశ్వాత్మనని తెలిసికొని విశ్వకర్మలను సమర్థించును. అయితే మనం దేనిని వ్యష్టాత్మ అంటాం? ప్రకృతి తాను మనస్సు, శరీరముల ద్వారా కర్మ చేయటానికి ఆ రెంటిని అనుసంధానం చేసే సూత్రం లేక సాధనం ఒకటి కన్పిస్తుంది. ఆ సాధనానికే సాధారణ అహంకారం లేక మిథ్యాత్మ అని పేరు. ఈ అహంకారం నిర్మూలింపబడనిదే సంపూర్ణ విముక్తి సంభవించదు. అయితే నిజంగా వ్యష్టాత్మ లేక జీవాత్మ అనబడేది ఈ అహంకారం – శరీరంతో తాదాత్మ్యము చెందిన ఈ మిథ్యాహంత కాదు.

మనిషి యథార్థస్వరూపము

జీవాత్మ వాస్తవంగా ఆధ్యాత్మికపురుషుడు (పురమనబడే శరీరంలో నివసించే స్వప్రకాశ చైతన్యస్వరూప ఆత్మ). అతనిని దివ్యపురుమనిలోని శాశ్వతాంశగా వర్ణించవచ్చు. అతడే అనేకంగా (అనేక శరీరాలలో) అభివ్యక్తమౌతున్న దివ్యపురుమడు (స్వ ప్రకాశ చైతన్యము, దేవుడు). మనం అహంకారాన్ని తొలగించుకొని, నేను వేరుగానున్నాననే మిథ్యాభావనను పోగొట్టుకొని సర్వవ్యాపక దివ్యపురుమనితోనూ, సర్వప్రాణులతోనూ ఏకత్వానుభూతిని పొందినప్పుడే ఈ దివ్యమానవుడు సంపూర్ణ సత్యంగా ఆవిర్భవించగలడు. దివ్యమానవుని ఆవిర్భావమువలననే దివ్యజీవనము ప్రాప్తించగలదు. నిర్వాణము దివ్యజీవనానికి సోపానం

వంటిది. మిథ్యారూప వేర్పాటువాద వ్యష్టిభావనను తొలగించు కొననిదే మనము మన యథార్థ శాశ్వత దివ్యాత్మను సాక్షాత్కరించుకొని ఆ దివ్యాత్మలో దివ్యభావనతో జీవించుట సంభవించదు. మనం ఈ ప్రపంచంలోనే ఈ దివ్యజీవనం చేయవచ్చు.

*

> మనకు కావలసినది ఋత్-చిత్ అనబడే మహాచైతన్యము

మనస్సు, వాంఛాలోలిత ప్రాణికము చేరి ఇహలోక జీవితాన్ని సర్వనాశనం చేసాయి. ఇంతకంటె మంచి జరిగే అవకాశం లేకపోతే ఈ ప్రపంచంనుండి తప్పుకోవటమే శ్రేయస్కరం. కాని నా అనుభవం ప్రకారం మనస్సే చైతన్యానికి పరాకాష్ఠ కాదు. సాధారణ మనస్సుకు అతీతంగా వేరొక తత్త్వం (మహామనస్సు అనబడేది) ఉన్నది. సాధారణ మనస్సుది అజ్ఞాన చైతన్యం కనుక దాని భావాలు తప్పులుగాని, తప్పొప్పులు మిశ్రమంగాను, అసంపూర్ణంగాను ఉంటాయి. మనోభావాలు ఒకవేళ నిజమైనా కూడా అవి సత్యానికి పాక్షికప్రతిబింబాలేగాని పూర్ణసత్యాలు కానేరవు. కాని ఋత-చైతన్యమనేది ఒకటున్నది. అది స్థితిశీలము, అంతర్విచార శీలము అయినదేగాక, సృజనశీలత, క్రియాశీలతలు కలది. మహామనస్సుయొక్క లక్షణమైన ఋత-చైతన్యం సాధించి దానివలన వస్తువుల యథార్థస్వరూపం తెలుసుకోవాలనేదే నా అభిమతం. అంతేగాని దగ్గర దారిన అజ్ఞానయుతమనస్సు ద్వారా వస్తువులను గురించి తప్పుగా తెలుసుకోవటం కాదు.

(*SABCL* Vol. 22, pp. 49-50)

అనువాదం: డా॥ కోట వేంకటేశ్వరరావు

మన జీవిత పరమావధి

శ్రీఅరవిందులు

మనిషి ఇతరప్రాణులవలెనే కేవలం జన్మనెత్తి బ్రతికినన్నాళ్లు బ్రతకటమేనా, లేక అతని జన్మకు మరొక పరమోద్దేశమేమైనా ఉన్నదా? ఉన్నది. అతనికి ఈ భూలోకచరిత్రలోనూ, దాని పరిణామములోనూ చాల కీలకమైన పాత్ర ఉన్నదని శ్రీఅరవిందులు తన 'దివ్యజీవనము' లో చాల స్పష్టంగా చెప్పేరు. మనిషి యొక్క మనోప్రాణికదైహికముల ప్రస్తుత స్వరూపమే వాటి శాశ్వత స్వరూపము కాదు. అవన్నియు పరిణామము చెందాలి. వాటి నిజస్వరూపమును పొందాలి. మానవ మానవుడు దివ్యమానవుడిగా మారాలి. మర్త్యమానవుడు అమృతపుత్రునిగా పరిణమించాలి. దీనిని గురించిన వివేచన ఈ వ్యాసంలో చదవండి.

— సంపాదకుడు

మానవజన్మ పరమోద్దేశము

మానవుడు తన మనుగడ ఈ ప్రపంచంతోనే ముడిపడి ఉందని నిర్ధారించుకోవటం అతని ప్రథమకర్తవ్యం. అంతటితో సరిపోదు. అతడు పరిణామం చెంది తన ప్రస్తుత అజ్ఞానయుత మానసికస్థితిని అధిగమించాలి. తన శరీరానికే పరిమితమైన ఆత్మను (జీవాత్మను) విశ్వాత్మ (పరమాత్మ) గా విస్తృతపరుచుకోవాలి. తన పరిమిత చైతన్యాన్ని (జీవచైతన్యాన్ని) విశ్వచైతన్యంగా పరిపూర్ణం చేసుకోవాలి. తన పరిసరాలపై ఆధిపత్యాన్ని, విశ్వమంతటితో ఐక్యతను, సామరస్యాన్ని సాధించాలి. అతడు తన వ్యష్టాత్మ (జీవాత్మ) సాక్షాత్కారంతోనే సంతుష్టిచెందక దానిని పరమాత్మతో ఐక్యం చేసి అట్టి అనుసంధానఫలమైన విశ్వజనీయ ఆధ్యాత్మికానందం అనుభవించాలి. అతని మానసిక ప్రవృత్తి అస్పష్టత, అనృతాజ్ఞానాలను తొలగించుకొని పవిత్రమైందిగా పరివర్తన చెందాలి. అతని యథార్థప్రకృతి (స్వభావము) యొక్క స్పష్టమైన ఉద్దేశమేమిటంటే అతడు చివరకు తన దేహా

ప్రాణమనస్సులు కల్పించిన బంధములను దాటి స్వతంత్రుడై విశ్వ మంతటితో సామరస్యము సాధించి తన జ్ఞాన, సంకల్ప, భావ, కర్మ, ప్రవర్తనములను తేజోవంతము చేసుకోవాలనేదే. సృజనాత్మకశక్తి అతని బుద్ధికి నిర్దేశించినది, మనోద్రవ్యానికి ప్రాణ ద్రవ్యానికి అవసరమని భావించినదైన లక్ష్యం అదే. అతడు విశ్వాత్మగా ఎదిగి విశ్వచైతన్యాన్ని సాధించినప్పుడే ఈ ఆశయం సిద్ధించగలదు.

ఆత్మోన్నతి, ఆత్మచరితార్థత

అతని ప్రస్తుత మిథ్యాప్రకృతి ద్వారా పాక్షికంగానూ, అప్పుడప్పుడు మాత్రమే ప్రకటింపబడుతూ అతని చైత్యతత్త్వములో మరుగునపడి ఉన్నదంతా[3] స్వయంచోదితమై స్వయంవికాసము చెంది పరిపూర్ణమై అతని వ్యక్తిగతజీవితంలో కూడా అభివ్యక్తము కావాలనేదే అతడు మానవుడుగా జన్మించడంలోని పరమోద్దేశం. ఈ ఆశయసిద్ధికి మానవుడు నానావిధ విశ్వసంఘటనల నెదుర్కొనుచు భూమిపైనే నివసించాలని విధింపబడింది. పాంచభౌతికదేహము, పరిమిత మనస్సులలో బందీయైన ఈ అశాశ్వత అల్పాహంత స్థూలశరీరాభిమానియై జీవితం గడుపుచున్నాడు. అతడు యథార్థ ఆంతరిక మానవునిగా రూపొంది తన మనోదేహములపైనను పరిసరములపైనను ఆధిపత్యము సాధించి చివరకు విశ్వపురుషుడు కావాలి. తత్త్వశాస్త్రపు పారిభాషిక పదజాలాన్ని విడిచి సూటిగా చెప్పాలంటే సామాన్య మానవుడు దివ్యమానవునిగా పరిణామం చెందాలి. మృత్యుగ్రస్తులైన మానవులు తాము అమృతపుత్రులమని తెలుసుకోవాలి. ఈ కారణము వలననే మానవజన్మ పరిణామప్రక్రియలో ఒక ముఖ్యమైన మలుపుగాను భూలోకపరిణామంలో కీలకమైన దశగాను వర్ణించబడింది.

---

[3] స్వప్రకాశజ్ఞానము, సత్యసంకల్పము, సర్వవ్యాపకత్వము, సూక్ష్మత్వము, సర్వకర్మప్రవృత్తి, కామనారాహిత్యము, మౌనము, అసంభ్రమము మొదలైనవి. (ఛాందోగ్యోపనిషత్తు, 3-14-2) — అనువాదకుడు

దీనిని బట్టి తెలిసేదేమిటంటే మనం సంపాదించవలసిన జ్ఞానం కేవలం బుద్ధికి చెందిన తార్కికజ్ఞానం కాదు. తనను, ప్రపంచాన్ని గురించిన స్థైన నమ్మకాలు, అభిప్రాయాలు, సమాచారము కూడా కాదు. ఇవన్నీ మనస్సుయొక్క పై పొరలకు చెందిన జ్ఞానం మాత్రమే. దేవుణ్ణి, మనల్ని, ప్రపంచాన్ని వేరు వేరని భావిస్తూ వాటిని గురించి మానసికంగా కల్పించుకున్న దంతా దైనందిన జీవితంలో నిశ్చయాలు చేయటానికి ఎంత ఉపయోగపడినా అది ఆత్మజ్ఞానం కానేరదు. దానివలన మనం అమృతపుత్రులమని తెలుసుకోలేం. ప్రాచీనభారతీయ తాత్త్విక చింతన ప్రకారం ఇంద్రియాల ప్రమేయం లేకుండా అంతరబోధ ద్వారా గడించిన ప్రత్యక్షానుభూతికే జ్ఞానమని పేరు. ఆ పరమ సత్యమును తెలిసికొని, చిదాత్మస్వరూపుడైనవాడే జ్ఞాని అన బడును. అందువలన సత్యధర్మములను గురించి మన బుద్ధికున్న అభిప్రాయాలకు లేక (నైతిక, ప్రాణిక, విజయములద్వారా మనము గడించిన) ప్రాపంచిక జ్ఞానమునకు అనుగుణముగా మన వ్యవహారిక జీవితమును, దైనందిన కర్మకలాపమును రూపొందించుకొనుటయే మన జీవిత పరమావధి కాదు, కాజాలదు. మన జీవిత లక్ష్యము మనము సద్రూపిగాను, చిద్రూపిగాను ఎదిగి ఆ రెండిటి సామరస్య ఆనందరూపమును పొందుట అనగా సచ్చిదానంద పరబ్రహ్మస్వరూపుల మగుటయే.

All our existence depends on that Existence, it is that which is evolving in us; we are a being of that Existence, a state of consciousness of that Consciousness, an energy of that conscious Energy, a will-to-delight of being, delight of consciousness, delight of energy born of that Delight: this is the root principle of our existence. But our surface formulation of these things is not that, it is a mistranslation into the terms of the Ignorance. Our I is not that spiritual being which can look on the Divine Existence and say, "That am I"; our mentality is not that spiritual conscious-

ness; our will is not that force of consciousness; our pain and pleasure, even our highest joys and ecstasies are not that delight of being. On the surface we are still an ego figuring self, an ignorance turning into knowledge, a will labouring towards true force, a desire seeking for the delight of existence....

To exceed ego and be our true self, to be aware of our real being, to possess it, to possess a real delight of being, is therefore the ultimate meaning of our life here; it is the concealed sense of our individual and terrestrial existence.

(*SABCL* Vol. 19, pp. 684-86)

అనువాదం: డా॥ కోట వేంకటేశ్వరావు

మానవజీవనం దివ్యీకరణమనగా ఏమి?

శ్రీఅరవిందులు

ప్రాపంచిక జీవితము కుక్కతోక లాంటిది. ఎన్ని మాట్లు సరిచేసినా మళ్లీ వంకరైపోతుంది. ఈ భూమిని దివ్యధామముగా మార్చే యాలని శ్రీఅరవిందుల నిరంతర తపన. మనం ప్రాపంచిక జీవితాన్ని నిరసించరాదు. మన దృష్టిని అజ్ఞానాంధకారాల నుండి మరలించి దివ్యజ్యోతిస్సీమలవైపు తరలించాలి. అంతే కాదు, ఆ దివ్యజ్యోతిలో స్నాతయై మానవుడిని ప్రక్షాళనం గావించి మానవశరీరాన్ని పరివర్తింపజేసి దివ్యదేహధారణ గావించాలి. మానవుని దివ్యీకరణమనగా ఇదే. ఇది ఒక స్వప్నమో లేక ఊహాగానమో కాదు. నిజంగా జరగబోయే సత్యము.

— సంపాదకుడు

మానవజీవితాన్ని నిరసించరాదు

మానవజీవితాన్ని నిరసించమని నీకెవరు చెప్పారు? కొన్ని దివ్యమైన అంశాలకు నేను ప్రాధాన్యమిచ్చిన మాట నిజమే. అంతమాత్రాన మానవ సంబంధమైన ప్రతి విషయాన్ని నేను తిరస్కరించానని అనుకోవటం చాలా పొరపాటు. దివ్యీకరణం (divinisation) అనగా మానవజీవితానికి సంబంధించిన ప్రత్యంశమును ధ్వంసంచేయడం కాదు. వాటిని చేపట్టి, వాటి పరిపూర్ణత్వానికి మార్గమేదో చూపించడం, ప్రక్షాళన, పరిపూర్ణత్వం ద్వారా వాటిని వాటి పూర్ణశక్తి, ఆనందం వైపు సముద్ధరించడం, భువన జీవనసర్వస్వాన్ని దాని పూర్ణశక్తి, ఆనందాలకు సముద్ధరించడం. – ఇదీ దివ్యీకరణం అంటే.

దివ్యాగ్ని ప్రజ్వలితం

Divinisation of life means, in fact a greater art of life. అహంకారం, అజ్ఞానం సృష్టించిన వర్తమాన జీవనం క్షుద్రమైనది, అపరి పూర్ణమైనది, అల్పమైనది (మామూలు మానవమనస్సుకు ప్రాణికానికి మరింతగా ఆకర్షించే కళ, సంగీతం, సాహిత్యం వంటి నిమ్న రూపాల వలె). It is by a spiritual and psychic opening and refinement that it has to reach its true perfection. దానిని దివ్య జ్యోతిస్సులో, అగ్నిశిఖలో ప్రజ్వలితం చేసినప్పుడు మాత్రమే ఇది సాధ్యం. దివ్యఅగ్నిశిఖలో, దివ్యజ్యోతిస్సులో దానికి పట్టిన దట్టమైన తుప్పు వదిలిపోయి, శుద్ధమైన లోహంగా మెరుస్తుంది.

చైత్యపురుషుని వెలుగులో ప్రక్షాళనం

దురదృష్టవశాత్తు ఇందుకు ప్రతిఘటన ఉంది. తమస్సుతో కూడిన మొండి ప్రతిఘటన అది. అందువల్ల యోగసాధనలో ఒక వ్యతిరేక అంగం చోటుచేసుకుంది. యోగ మార్గానికి అడ్డంగా నిలిచే రూపాలను తిరస్కరించడం, ఈ నిరుపయోగ, క్షుద్రరూపాలు అదృశ్యమయ్యేటట్లు వాటిపై వత్తిడి తేవడం, ఉపయోగకరమైన, అపరిపూర్ణ రూపాలపైన వత్తిడి తేవడం, వైకల్యం చెందిన రూపాలు తమ నిజమైన యథాపూర్వ చలనాలను అలాగే ఉండేటట్లు, లేదా తిరిగి పొందడానికి వత్తిడి

తేవడంవంటి వ్యతిరేక గుణాలు యోగసాధనలో చోటు చేసుకున్నాయి. ప్రాణికానికి ఈ వత్తిడి బాధగా ఉంటుంది. ఎందుకంటే అది తమస్సులో కూరుకొనిపోయి ఉంటుంది. దానికి అర్థం కాదు. మరొక విషయం ఏమిటంటే, తమ క్షుద్రకదలికలకు తమను వదిలివేయాలని, తమలో మార్పు రాకూడదని కోరుకునే కొన్ని భాగాలు ప్రాణికంలో ఉన్నాయి. అందువల్లనే చైత్యపురుషజోక్యం సహాయకారిగా ఉంటుంది. ఈ చైత్యపురుషునికి సంతోషప్రదమైన విశ్వాసం, వెంటనే అర్థంచేసుకోగల తత్వం, ప్రతిస్పందన, సహజసిద్ధమైన సమర్పణభావం ఉన్నాయి. గురువు స్పర్శ సహాయకారే కాని, గాయపరచేది కాదని లేదా రాధలాగ దివ్యప్రియుడు ఏమి చేసినా, అది దివ్య ఆనందానికే దారితీస్తుందని దానికి తెలుసు.

అయితే ఈ వ్యతిరేక (negative) చలనాలను దృష్టిలో పెట్టుకుని యోగసాధనను అంచనా వేయకూడదు. ఎప్పుడూ కూడా సానుకూల (positive) పార్శ్వం నుండే దానిని గుర్తించాలి. ఎందుకంటే ఈ ప్రతికూలభాగం తాత్కాలికం, సంధి దశ లాంటిది. అది అంతర్ధానం అవుతుంది. మన ఆదర్శపథంలో భవిష్యత్తుకు పురోగమించడంలో సానుకూలమైన అంశాలు మాత్రమే ప్రాధాన్యతను సంతరించుకుంటాయి. ఒకవేళ నువ్వు ప్రతికూల పార్శ్వానికి, సంధిదశకు సంబంధించిన పరిస్థితులే భవిష్యత్తువైపు కదిలే నియమంగా, యోగసాధనకి సూచికగా తీసుకుంటే, అది దారుణమైన తప్పిదం అవుతుంది. పూర్ణయోగం జీవితాన్ని, భగవంతునికి సాధకులకు మధ్యగల సన్నిహితత్వం, ప్రగాఢ సామీప్యతలను తిరస్కరించడం కాదు.

భౌతికంలోను, ఇతర భూమికలలోనూ భగవంతునికి, సాధకులకు మధ్య అత్యంతఘనమైన సాన్నిహిత్యాన్ని, సాయుజ్యాన్ని సాధించటం, జీవితంలో అత్యంత దివ్యాతి దివ మైన విశాలత్వం, పూర్ణత్వం, ఆనందాన్ని సిద్ధింపచేసుకోవడమే ఈ పూర్ణయోగలక్ష్యం

(*SABCL* Vol. 22, pp. 124-26)

అనువాదం: యజ్ఞన్న

రూపాంతరీకరణము – దాని ఆవశ్యకత

శ్రీఅరవిందులు

మనము క్రిందిలోకాలలో నివసిస్తూ పైలోకాల చైతన్యాన్ని పొంది తద్వారా ఈ భూలోకజీవితపు స్వరూపము మార్చుటయే రూపాంతరీకరణ యోగము. సాధారణంగా సాధకుడు పైకి వెళ్లినప్పుడు ఉన్నతచైతన్యాన్ని పొంది అందులో ఓలలాడుతాడు. కాని కళ్లు తెరవగానే ఈ మాయదారి మనస్సు అతనిని వేధిస్తుంది. ఈ మనోప్రాణికదైహికముల పాతరూపాలను రూపుమాపి వాటిని పునర్నిర్మాణము గావించుట – దీనినే రూపాంతరీకరణమని అంటున్నాము. – సంపాదకుడు

ఉన్నతచైతన్యం సమర్థవంతమైనది

ఉన్నతమైన చైతన్యస్థాయిలో ఎల్లప్పుడూ సాధకుడు ఉండగల్గితే, అది చాలామంచిదే. కాని ఎందుకు సాధకుడు ఆ స్థాయిలో ఉండలేకపోతున్నాడు? మానవప్రకృతిలో నిమ్నస్థాయి కూడా ఒక భాగమే. అది సాధకుడ్ని తన వైపు లాక్కుంటుంది. ఈ నిమ్నప్రకృతిని గనుక పరివర్తింపజేసినట్లయితే (Transformation), అది ఉన్నతప్రకృతితో ఒక్కటై పోతుంది. ఇక సాధకుడ్ని నిమ్నస్థాయిలోకి దిగజేర్చే స్థితి ఉండదు.

మనోదైహికముల రూపాంతరీకరణము

ఉన్నతచైతన్యాన్ని, ఉన్నతప్రకృతిని, మనస్సు, ప్రాణికం, శరీరంలోకి అవరోహింపచేసి, ఆ ఉన్నత ప్రకృతి నిమ్నశ్రేణిని ఆక్రమించడం – ఇదే పరివర్తన అంటే. మనలోని నిజమైన ఆత్మయొక్క ఉన్నతచైతన్యం ఒకటి ఉంది. అది ఆధ్యాత్మికం. కాని అది పైన ఉంటుంది. సాధకుడు అందులోకి అధిరోహిస్తే, అక్కడ ఉన్నంతకాలం స్వేచ్ఛగా ఉంటాడు.

కాని మనస్సు, ప్రాణికం, శరీరంలోకి దిగివస్తే, లేదా వాటిని ఉపయోగించుకుంటే, సాధకునికి జీవితంతో సంబంధం ఉంటే, క్రిందిస్థాయిలోకి దిగివచ్చి, సాధారణ చేతనతోనైనా ప్రవ

ర్తించాలి లేదా ఆత్మలోనే జీవిస్తూ మనస్సు, ప్రాణికం శరీరాలను ఉపయోగించుకోవాలి. ఈ ఉపకరణాల అపరిపూర్ణతలను భరించి, సవరించుకోవాలి. అది పరివర్తన ద్వారా మాత్రమే సాధ్యము.

ఉన్నతచైతన్యంలోకి కొద్దిగా అధిరోహించానని అంటున్నావే కాని నువ్వు ఎక్కడికి అధిరోహించావు? ప్రశాంత మనస్సులోనికా? ప్రాణికం, మనస్సుకు అతీతంగా నిత్యం ప్రశాంతం, స్వచ్ఛములో, స్వేచ్ఛాయుతమైన భూమికలోకా?
(*SABCL* Vol. 24, p. 1143)

*

పరివర్తన అంటే ప్రకృతిలో ఏదో ఒక మార్పు అని అర్థం కాదు. సాధువు జీవితం, నైతికాభివృద్ధి, యోగసిద్ధులు (తంత్రసిద్ధులు) చిన్మయ (transcendent) శరీరం – ఇవన్నీ పరివర్తవ క్రిందకు రావు.

పరివర్తన అనే పదాన్ని నేనొక ప్రత్యేక విశిష్టార్థంలో వాడాను. పరిపూర్ణమైన, విప్లవాత్మకమైన (radical) చైతన్యపరివర్తన అది. మరింత మహనీయమైన, ఉన్నతమైన శ్రేణికి చెందిన చైతన్యరూపాల ఆధ్యాత్మిక పరిణామవికాస మార్గంలో శక్తివంతమైన, భరోసాతో కూడిన ఒక పురోగతిని సాధించడానికి ఉద్దేశించినది ఈ పరివర్తన. ప్రాణిక, భౌతికజగత్తులో మొదటిసారిగా ఒక మానసరూపం (ఒక మనోజీవి) అవతరించినప్పుడు సంభవించిన పూర్ణత్వం, విశాలమైన పురోగమనాన్ని మించినది ఈ పరివర్తన.

*

పూర్ణయోగంలోని కొన్ని ప్రత్యేక ఆధ్యాత్మిక భావాలను, ఆధ్యాత్మిక సత్యాలను ప్రకటించడానికి ఈ 'పరివర్తన' అనే పదాన్ని నేను వాడాను. కాని ప్రజలు ఆ భావాలను (పదాలను) తీసుకుని, నేను చెప్పిన దానికి సంబంధమేలేని విధంగా ఇష్టం వచ్చిన రీతిలో వాడుకున్నారు. పరమాత్మ ప్రభావంతో మానవస్వభావాన్ని ప్రక్షాళితం చేయడం 'పరివర్తన' కానే కాదు.

ఆ మాటకు చాలా అర్థాలున్నాయి. సర్వసాధారణంగా దానికి నైతికపరమైన అర్థం చెబుతూంటారు. అది నా లక్ష్యానికే విరుద్ధం. ఆధ్యాత్మికపరివర్తన నా ఉద్దేశ్యంలో క్రియాత్మకమైనది (dynamic) (ఆత్మవిముక్తి, పరమాత్మ సాక్షాత్కార సిద్ధి మాత్రమే కాదు. ఎటువంటి అవరోహణ లేకుండా వాటిని సాధించవచ్చు). మన చైతన్యంలోని ప్రతి భూమికలోనూ, అవచేతన (subconscient) తో సహా క్రియాత్మకము అయిన ఆధ్యాత్మిక చైతన్యాన్ని సిద్ధింపచేసుకోవడం. కేవలం ప్రక్షాళన (purification), మనస్సు, హృదయాలలో జ్ఞానప్రకాశం నింపడం, ప్రాణికంలో శాంతిని నెలకొల్పడంవంటి ప్రక్రియలతో మాత్రమే చైతన్యాన్ని వదిలి వేసి, ఆత్మప్రభావంతో ఈ పని సంభవం కాదు. మన చైతన్యం లోని అన్ని విభాగములలోకి క్రియాత్మకము స్థావరము (dynamic and static) అయిన దివ్యచైతన్యాన్ని అవరోహింప చేసుకో వాలి. మన వర్తమాన చైతన్యం స్థానంలో దానిని నింపివేయాలి. అది పరిపూర్ణంగా అవరోహించినప్పుడు మాత్రమే తెర తొలగి పోతుంది. మిశ్రమ జీవనసరళి మాయమవుతుంది. సంపూర్ణ ఆధ్యాత్మిక పరివర్తన సాధ్యమవుతుంది.

*

దివ్యజ్యోతి శక్తి సత్యములు

పాపపంకిలమైన జీవనంనుండి పుణ్య ప్రదమైన ఋషి తాపసిక జీవితంగా పరిణమించడం పరివర్తన కాదు. అజ్ఞాన శాపగ్రస్తమైన నిమ్నప్రకృతి నుండి, అజ్ఞానతీరాలకు అతీతంగా తేజస్సు, శాంతి, సత్యం, దివ్యశక్తి, ఆనందంతో ప్రదీపించే దివ్య ప్రకృతిలోకి పరివర్తన చెందడం. అది బౌద్ధిక కాంతిరేఖ కాదు; మానస సూర్యబింబం వెదజల్లే వెలుగు కాదు; ఆధ్యాత్మిక, బౌద్ధిక వలయాతీతమైన, అతిమానస మహారోచిస్సు. అది ముక్తపురుషుని జీవనతత్వం కాదు. అది దివ్యచేతనా మహాత్వం, ఆత్మ తత్వం, (soul-hood) స్పృహతో కూడిన ఆత్మత్వం, దైవత్వం. (divine-hood) (ఇక్కడ శ్రీఅరవిందులు సొంతంగా coin చేసిన మాటలు వాడారు.)

శుద్ధ నిర్మల ఆత్మశుద్ధత్వం ఈ పరివర్తన లక్ష్యం. మహోత్కృష్ట పరాత్పర ప్రకృతి శుద్ధత్వం, దివ్యత్వం కూడా ఈ పరివర్తన లక్ష్యంలోని భాగాలు.

(*SABCL* Vol. 22, pp. 98, 115-16, 129, 130)

*

శాంతి అవరోహణ, మహాశక్తి అవరోహణ, దివ్యతేజస్సు అవరోహణ, ఆనంద అవరోహణ – ఈ నాలుగూ మానవప్రకృతిలో పరివర్తన తీసుకునివస్తాయి.

(SABCL Vol. 24, p. 1170)

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

బాహ్యజీవితంలోకూడా యోగము ఫలించుట

శ్రీఅరవిందులు

నీకు దేవుడెప్పుడు కనపడతాడు? బాహ్యప్రపంచాన్ని వీడి అంతరంగికంలోకి ప్రవేశించిన సమాధిస్థితిలోనే కదా. కాని మనం జీవితంలో, నిత్యకృత్యంలో కూడా దైవాన్ని సిద్ధించుకోవాలి. ఇది చాలా అద్భుతమైన విషయము – ఆధ్యాత్మిక చరిత్రలో నూతనము. ఇదెలా సాధ్యము? పైస్తరములలో ఒక సమర్థవంతమైన శక్తి – విజ్ఞానము (supramental) ఉన్నది. సాధనవలన దానినందుకోవాలి. అంతేకాదు. ఆ వెలుగును, శక్తిని భూలోకంలోని తీసుకొని రావాలి. దానినిక్కడ స్థాపించాలి. అప్పుడే భూలోకాన్ని పరిపాలిస్తున్న నిమ్నశక్తులను ఓడించటం, ఇహలోకజీవితాన్ని దివ్యము చేయుటం సాధ్యమవుతుంది.

– సంపాదకుడు

మానవుని సాధారణ జీవితం

"యోగం మాట ఎత్తకుండా మామూలుగా అందరికిమల్లె బ్రతికి ఉన్నట్లయితే నేనెన్నో విజయాలు సాధించి పేరుప్రతి

ష్టలు సంపాదించి ఉండేవాడ్ని. అది కూడా గొప్పే కదా" అని నువ్వు నన్ను సవాలు చేస్తున్నావు. నువ్వు వర్ణించిన తీరు చూస్తూ ఉంటె అది నిజమేనేమో అనిపిస్తోంది కూడ. కాని ఎంత పేరుప్రతిష్టలు సంపాదించినప్పటికి దానివలన నిజమైన తృప్తి, శాశ్వతమైన సౌఖ్యము కలగవు. ఎవరో మాములు పాటక జనాలు, అంతకంటె గొప్ప ఆదర్శాలులేని అల్పులు మాత్రమే అలా తృప్తిపడి సంతోషిస్తూ ఉంటారు. కాని వాళ్లు కూడ చివరకు విసిగి వేసారిపోతారు. దుఃఖము, అనారోగ్యము, అసంతృప్తి ఒకటేమిటి సమస్తమైన జాడ్యాలు కలిగి ఆ మాత్రము సుఖాన్ని గూడ విచ్ఛిన్నపరుస్తాయి. శోకము, మృత్యువు నీకోసం వేచి ఉంటాయి. అనాదిగా మనిషి సుఖసంతోషాలని భ్రమపడుతున్నది, ఎక్కడెక్కడ పోగొట్టుకుంటానో అని నువ్వు భయపడుతున్నది, ఈ మాయదారి సుఖాన్నే కదా!

దుఃఖాన్ని అంటిపెట్టుకొని ఉండటం

మరి నువ్వు మానవుని మామూలు విజయాలను గురించి అంత గొప్పగా అనుకుంటున్నావే – చివరికి దుఃఖమే దాని పర్యవసానమని నీకు తెలియదా? ఈ ప్రాణికము చాలా చిత్రమైనది "నాకు ఇంతకంటె గొప్పదైన దివ్యచైతన్యము వద్దు. నేనీ మానవచైతన్యాన్నే అంటిపెట్టుకోని ఉంటాను" అంటే ఈ బాధలు, దుఃఖమే కావాలి అని మూర్ఖంగా ప్రవర్తిస్తుంది అన మాట. మానసికంగా, ప్రాణికంగా కొంత తృప్తి, సంతోషము కలిగి కొంత ఉపశమనము కలిగే మాట నిజమే కాని అది ఏపాటిది?

ఎప్పటికైనా ఈ రకమైన జీవనానికి స్వస్తి చెప్పక తప్పదు. మేధోపరమైన ఆనందాలు, సృజనాత్మక కార్యకలాపాలు ఓ రకంగా మనిషికి సంతృప్తినిస్తాయి. కాని కేవలం కళాకారుడుగానే వ్యక్తి మనుగడ సాగించలేడు కదా! మానవస్వభావసిద్ధమైన బాహ్యప్రాణికనిమ్నచేతన చాలా కోలాహలం సృష్టించి గడబిడ చేస్తుంది. నిమ్నస్థాయిచేతన, ఊర్ధ్వస్థాయికి చేరుకునేందుకు అంత త్వరగా ఒప్పదు. ఈ ఘర్షణలో ప్రశాంతతత లోపిస్తుంది. నిమ్నస్థాయిజీవనం తాను ఎంతో పోగొట్టుకుంటూన్నట్లు రోది

స్తుంది. ఊర్ధ్వ ఆధ్యాత్మికజీవనంలో నష్టపరిహారం ఎంత అని బేరీజు వేసుకుంటుంది. ఊహించిన దానికంటె లాభం అధికాధికంగానే ఉంటుందని, అంతకు ముందున్న అసంపూర్ణతలు, అసంతృప్తులు, ఆందోళనలు తొలగిపోతవని అది నమ్మలేక పోతుంది. దీనికి కారణం అహంకారపూరిత ప్రాణికస్థాయి తాలూకు మొండిపట్టు, అవివేకం, అస్థిరతలే.

సన్యాస జీవనము

పరస్పర విరుద్ధములైన రెండుభిన్న ధ్రువాల మధ్య మానవప్రాణిక చైతన్య జీవనం కదలాడుతుంది. అందులో ఒకటి – సామాన్యప్రాణేంద్రియ అసంతృప్తికర జీవనం. రెండోది అందుకు పరిష్కారంగా భావించే తద్భిన్నమైన సన్యాసజీవితం. ఈ ఊగిసలాట భారత దేశానికి బాగా అనుభవమే. ఎటొచ్చీ పశ్చిమదేశాలు కూడా ఇప్పుడిప్పుడే ఇంద్రియలాలసతో కూడిన జీవితం ఎంత శుష్కమైనదో తెలుసుకుంటున్నాయి. సంప్రదాయ యోగాలు ఈ రెండు భిన్న ధ్రువాల మధ్య ఊగిసలాడుతున్నాయి. శంకరుడు, బుద్ధుడు, ఇంకా ఎంతోమంది ఇంచుమించు ఈ పంథాలోనే కొనసాగుతూ వచ్చారు. కాగా వైష్ణవ – తాంత్రికవాదులు ఇంద్రియప్రేరణలకి మహనీయత నాపాదించి దానిని సన్యాసంతో జోడించారు. ఫలితంగా ప్రాణికస్థాయి జీవనం ఇంద్రియప్రేరణల ముట్టడికి లోబడి, భ్రష్టమై, తన తాలూకు విశిష్టలక్షణాలనే కోల్పోయింది.

ఈ రెండు భిన్న ధ్రువాల సామరస్య ప్రయత్నం

ఈనాడు ఈ రెండు సంప్రదాయాలను సమన్వయపరచే యత్నం జరుగుతోంది. దీనిని సమర్థించే వారు ఉన్నారు. వారు తెలివితక్కువవారు కాదు. వాళ్లలో పొరపాటేదైనా ఉంటే దానికి కారణం నిమ్నస్థాయిలోని అహంకార పూరిత ఇంద్రియ వశీకరణశక్తిని తట్టుకోలేకపోవటమే. దీనిని నిరోధించే సత్యశక్తి (true force) వారికి లేదు. ఈ సత్యశక్తి (అధిమానసశక్తి) అధోపతనాన్ని నిరోధించగలగడమే గాక నిర్దిష్టమైన భౌతిక, జీవశక్తులను రూపాంతరీకరించి సంతృప్తిపరుస్తుంది. అంతేగాని దానిని తృణీకరించదు. భ్రష్టుపట్టించదు. ఈ పని అతి

మానసశక్తికి (supermind power) మాత్రమే సాధ్యం. మరిదేనికీ కాదు.

ముందుగా అంతరంగ చైత్యపురుషానుభవంతో, బాహ్యా భౌతిక చైతన్యభూమికలను దివ్యంగా రూపాంతరీకరించాలి. ప్రాణికజీవనాన్ని రూపాంతరీకరించకుండా ఉన్నత ఆధ్యాత్మిక చైతన్యంతో దానిని సమన్వయపరచడం కుదరదు. ఇది నా అనుభవం. ఇక్కడ అత్యావశ్యకంగా కావల్సినది సమన్వయం కాదు, రూపాంతరీకరణ.

ప్రాణికమును పవిత్రము జేయుట

వైష్ణవభక్తి సాంప్రదాయంలో ఇంద్రియ వాంఛలను (vital impulses) ప్రేమ ద్వారా వశముగావించి ఒక ఉత్కృష్ట స్థితి వైపు మళ్లించడం ముఖ్యంగా దైవోన్ముఖము గావించడం ఒక గమనీయమైన ప్రయత్నము. అయితే అది అంతరంగిక దివ్యత్వానికే పరిమితమైనది. చైతన్యమహాప్రభువుది అంతరాత్మీయ దైవప్రేమ, ఉత్కంఠితమైన ఒక ప్రాణికప్రక్రియ, రూపములో కాక పోయినా సారములో రూపాంతరీకరణమునకు (transformation) తొలిమెట్టు.

ప్రాణికోద్వేగములను స్వతః ప్రయోజనములకుగాక ఆత్మదర్శనమునకు ఉపకరణములుగా వినియోగించాలని సాధకులను మేము పదే పదే హెచ్చరించాము. భౌతికస్థాయిలో సంపూర్ణ ఆత్మసాక్షాత్కారం మట్టుకు అతిమానసము (supramental) వలననే సాధ్యమవుతుంది. ఆ తరువాత వచ్చిన వైష్ణవ భక్తిపరంపరలో విరహము[3], స్వాభిమానము చోటు చేసుకున్నాయి. కృష్ణుడు బృందావనమునుంచి మధురానగరమునకు నిర్గమించిన తరుణంలో (బృందావనవాసుల హృదయఫలకములలో) ఉత్పన్నమైన మనో విరహవేదనలు కేవలం కవితలకే పరిమితము గాదు. అవి మధుర

---

[3] కొంతమంది ఈ విధమైన విరహవేదనను గురుశిష్య సంబంధమునకు లేక అవతారపురుషునితోడి సంబంధమునకు కూడా వర్తింపజేశారు. ఇది అంతరంగిక సంబంధమేగాని బాహ్యాసంబంధము కాదని తెలుసుకోవాలి.

మిలనమునకు దారితీయును. సగుణాత్మక దివ్యపురుషాకారముతో సంబంధములవలె గురుశిష్య పరంపరలో గురువుతో శిష్యులు ఏర్పరచుకున్న సన్నిహిత సంబంధము కూడా పూజ్యభావము, గౌరవము, గురూపదేశములో ఆత్మసంతృప్తి, అచంచల విశ్వాస ములతోనే ఇమిడి ఉంది. మార్పుజెందని నిమ్నస్తరప్రాణిక సంబం ధములు గల్పించు అనర్థములే యోగమునందు పురోగతికి అవ రోధములుగా ఎదురవుతూ ఉంటాయి.

అంతరంగసిద్ధి మాత్రమే సరిపోదు

శ్రీరామకృష్ణ పరమహంస యోగము కూడా అంతరంగికసిద్ధి వైపే సాగింది. భగవంతుని కోసమే సర్వస్వము అర్పణ చేసిన సాధకుడు భగవంతునిపై చేయు హక్కు అంత రంగికమే గాని దేహధారియైన విభూతిపై మాత్రము గాదు. భగవద్ ప్రేమికుడు భగవంతునిలో పూర్ణలయము పొందాలనే ఆకాంక్షే భగవత్‌సంకల్పముగా మారాలని భగవంతుడు కూడ భక్తునితో ఐక్యమొందాలని ఆశించవచ్చు. అయితే ఈ భగవత్ ప్రేమ సాక్షాత్కారము భౌతికతలములో జరుగవలెననేదే నా లక్ష్యము. శ్రీరామకృష్ణుడు కూడా అంతర్ధ్యానావస్థలోనే చాలా కాలము గడిపి తన శిష్యులతో సాన్నిహిత్యమును దూరము చేసుకున్నాడు. బహుకాలిక ఏకాంతవాసములో భగవత్ ప్రేమ సిద్ధిని పొందిన తరువాతనే ఆయన ఇతరులను కలయుటకు సమ్మతించారు. అందుకే కాబోలు, శ్రీ కేశవచంద్రసేన్ మరణ శయ్యపై ఉన్నపుడు నిరంతర ధ్యానము దేహాన్ని దహించి వేయాలి అని శ్రీరామకృష్ణుడు ఆయనకు చెప్పియుంటారు. శ్రీరామ కృష్ణుడు కూడా తన జీవితంలో భగవత్ ప్రేమసాధన యందు ఎన్నో సంవత్సరాలు గడిపి తన దేహాన్ని దహింపజేసారు.

శిష్యుల పాపాలను గురువు భరించాలి

మీకు గొంతులో వ్యాధి మరి ఎందుకు వచ్చింది? అన్న ప్రశ్నకు సమాధానంగా "తమ పాపములను శిష్యులు నా మీదకు త్రోసివేయగా ఆ పాపములు నన్నింటిని నేను మ్రింగవలసిన కారణంగానే ఆ వ్యాధి సంక్రమించింది"

అని అన్నారు గదా. అందుకే ఇటువంటి ఫలితాలతో, భావాల తోను నేను సరిపెట్టుకోలేను. శ్రీకృష్ణుడు భగవదవతార పురుషుడై ఎన్నో మహాకార్యములను సాధించాడు. ఈ సందర్భములో మహాభారతమందు శ్రీకృష్ణుడు బల్కిన మాటలు కూడ నాకు గుర్తుకు వస్తున్నాయి. "నా అనుయాయులు, ఆరాధకులు, తమ యాచనలను అభ్యర్థనలను ఎన్నో విన్నవించుకుంటూ తమ నిమ్నప్రకృతిని నాపై గ్రుమ్మరించి ఈ జీవనమును అంతటిని అశాంతమయ పరిచారు" అని శ్రీకృష్ణుడు అంటాడు. ఇక భగవద్గీతలో కూడ అసుఖము, అశాంతములతో కూడిన ఈ మానవ ప్రాపంచికస్థితిని త్యజించడము తప్ప వేరుమార్గము లేదన్నట్లుగా శ్రీకృష్ణుడు సూచించినాడు. అంతటి మహోజ్వల కర్మయోగ మును బోధించికూడ ఈ ప్రపంచమును త్యజించడమే సరైన ట్లుగా శ్రీకృష్ణుడు భావిస్తాడు.

గతకాలపు సాంప్రదాయక పరంపరలు ఎంత గొప్పవే అయినా వానినే తిరిగి పునరాచరణము గావించడములో ఏమీ అర్థము ఉండదు అనునదే నా దృక్పథము. In the spiritual development of the consciousness upon earth the great past ought to be followed by a greater future.

రూపాంతరీకరణములోని సాధకబాధకాలు

మీరంతా భౌతికతలమునందు దైవీసాక్షాత్కారముచే కలుగు బాధకముల విషయమును పూర్తిగా విస్మరించినట్లు గనపడుతున్నది. భగవంతుడు తన సర్వశక్తితో గనుక దిగివస్తే జరుగవలసిన కార్యమంతా దానంతటదే జరిగిపోతుందని ఇక ఏ కష్టనష్టాలుగాని, సమస్యలుగాని ఉండవు, నియమములుగాని, శాసనములుగాని, విధానములుగాని ఉండబోవు అని అనుకుంటున్నారేమో. అంతా ఒక అద్భుతమైన లీల, ఆశ్చర్యకరమైన గారడీవలె ఉంటుంది అని మీరు భావిస్తూ ఉండవచ్చు. ఆ విధముగా కానపుడు భగవంతుడెక్కడ? భగవంతుడు కానేరడు అని కూడ వాపోతారు. ప్రాణికముగా, భౌతికముగా అపవర్తితముగా (untransformed) ఉంటూనే మానవ

చేతన తన కోరికల నన్నింటిని సాధించుకుంటూ అన్ని అవస్థల లోను, అన్ని పరిస్థితులలోను ఏవిధమైన శ్రమ ప్రయాసలకు, వ్యాధులకు లోనుకాకూడదని ఆశిస్తూ ఉంటారు.

నేను మానవచేతనను దివ్యమయంగా చేయాలని అతి మానసమును క్రిందికి తీసుకురావాలని సత్యచైతన్యము, అనంత ప్రకాశము, అఖండశక్తి, దివ్యానందము, దివ్య ప్రేమలు, భౌతిక స్తరములలోనికి అవతరించాలని ఆకాంక్షించినపుడు దొరికే సమాధానము విముఖత, అయిష్టత, ఇదంతా అసలు సాధ్యపడుతుందా అనే సందేహమూను. ఒకవైపు అనారోగ్యము మొదలైన వికృత పరిణామములు సంభవించనే కూడదు అంటూ మరోవైపు ఏ దైవనియమపాలనలో ఈ సిద్ధి సాధ్యపడుతుందో ఆ నియమములనే అతిక్రూరముగా తీవ్రముగా, నిరసించడము జరుగుతూ ఉంటుంది.

ప్రకృతి దివ్యముగా మారుట

భగవంతుడు అంటేనే అంత భయానకమైన, అంత జుగుప్సాకరమైన భావములు ఎందులకో? ఆ భగవత్ తత్వము భౌతికంలోకి ప్రవేశించినంతనే ఈ భయము, కుంచించుకుపోవుట, నిరాకరణ, ఎందులకు ఉత్పన్నమవుతాయో? తన అల్పసంతోషములకు, వేదనలకు ఆందోళనలకు అజ్ఞాన జీవన రంగమునకు కట్టుబడిన సంస్కారశూన్యమైన నిమ్నప్రాణికసత్తా తన పరివర్తనమును ఇచ్ఛగించకపోవుట, నేను అర్థము జేసుకోగలను. కానీ భగవత్ ప్రేమికుడు, భగవదన్వేషకుడు, సాధకుడు, చేతనను పూర్ణదైవీమయముగా రూపొందించుటకు ఎందుకు భయపడాలి? అతను అభిలషిస్తున్న భగవత్‌తత్వముతో సమైక్యమగుటకు ఎందుకు నిగ్రహించాలి? సాదృశముక్తినుంచి ఎందుకు వెనుతిరగాలి? ఈ భయమువెనుక రెండు కారణాలున్నాయి. మొదటిది: ఉత్తేజపరచే అనేక కామవాంఛలతో మసకచీకట్లలో, మడ్డిలో కూరుకుని, మొరటు అహంకారములతో, సంస్కారహీనతతో, ఆధ్యాత్మిక సౌశీల్యము లోపించిన ప్రాణికసత్తా తనకు అంతము రాబోతోంది అని భావించడము. తరువాత మనస్సు

కున్న అస్పష్టమైన అజ్ఞానపు ఆలోచనలు — ఇది బహుశా సన్న్యాసజీవన సాంప్రదాయమునకు చెందినది కావచ్చు. దైవీ ప్రకృతి అంటే జీవనసౌరభము లోపించడము, చల్లబారిన జీవిత శైలి అని, శూన్యమని, శుష్కమని, మృత్యుసమానమైన జీవన మని, ఇంకా అహంకార ప్రాణికజీవనములో లభించే సంపదలు, ఐశ్వర్యాలు, పూర్తిగా లోపిస్తాయనే అభిప్రాయాలు నాటుకుపోయాయి. దైవీప్రాణికసత్త అనునది ఏదీ లేనట్లు ఆ దైవీప్రాణిక సత్తాకు అస్తిత్వమే లేనట్లు, ఉచితసాధనములు సరైన ఉపకరణ ములు లభించినపుడు దైవీప్రాణికసత్తా సమస్త సమగ్రజీవన మును సౌందర్యమయముగా ఉజ్వలముగా, తేజోమయముగా, సంపన్నమయముగా, మార్చుజేసి, ప్రస్థుత బలహీనతలతో కూడిన బాధలు, అల్పకాలిక ఉత్తేజములు, అనతికాలములోనే ప్రాణిక పరమైన అలసటల స్థానములో దివ్యానంద అనుభూతికి కావల సిన సామర్థ్యమును పెంపొందించగల్గుతుంది.

దివ్యచైతన్యయోగం శారీరక జీవనసాఫల్యము

నీవు దైవంనుంచి వెనుకంజ వేయటం లేదు అంటున్నావు. పైగా దాన్ని అంగీకరించాననీ అది కావాలని అడుగుతున్నాననీ అంటావు. నీవు అభ్యంతరం చెప్పేది ఒక అసాధారణ, సాక్షిమాత్ర, అగ్రాహ్యా, అనుపగమ్యె దివ్యచైతన్యానికి, ఒక విధంగా కఠోరనిరాకారబ్రహ్మకు అంటు న్నావు. తన్ను తానే భయపెట్టుకొని తన దృష్టిని సమర్థించు కొనే నీలోని ఈ ప్రాణికభాగం, పైవిధంగా వర్ణించిన దివ్యచైత న్యాన్ని బూచిగా సృష్టించింది. విచిత్రమైన ఈ వర్ణన వెనక, వేదాంతం చెప్పిన నిర్గుణ, అవాఙ్మానసగోచరమైన పరబ్రహ్మకే దివ్యచైతన్యం మరొకవిధమైన వివరణ అనే భావన ఉన్నట్లు కనిపిస్తుంది. ఆ పరబ్రహ్మ విశాలం, అసాధారణం, ఉదాసీనం, శూన్యం, ఎంతో దూరంగా ఉన్నది, తలమునకలు చేసేది. పూర్తిగా అంతే కాదనుకో, ఎందుకంటే అది క్రిందిగి రాగలదు. కాని ఆచరణాత్మక ప్రయోజనాలన్నింటికీ అది పనికిరాదా ఏమిటి? దివ్యచైతన్యం ఎలా ఉండగలదో తెలియదని ఒప్పుకున్నావు.

అయినప్పటికినీ ఈ మానసికస్థితులలో అది ఎలా ఉందో నిర్ధారించి చెప్పటమే కాక, దానికి ఆచరణాత్మకమైన చెల్లుబాటు లేదనీ, లేదా నాకు తప్ప మరెవ్వరికీ చెల్లుబాటు కాదనీ, దాన్ని గురించి నా అనుభవాన్ని కొట్టిపారవేయటం వింతగా ఉంది. నేను కావాలని చెప్పలేదు. యథాలాపంగానే సమాధానం ఇచ్చాను. ఎందుకంటే ఇప్పుడు నీవు మానవాతీతుడవు, దైవానివి కావలిసిందని నేను అడగడటం లేదు. దివ్యచేతనవు కావాలని అంతకన్నా అడగను; కాని ఈ వ్యాధి సోకినప్పుడల్లా నీవు ఈ విషయానికే తిరిగివస్తున్నావు, దాన్ని నీ నిస్పృహకు పరిభ్రమణ కేంద్రంగా, కనీసం ప్రధానమైన ఆధారంగా చేసుకుంటున్నావు కనుక నేను సమాధానం చెప్పవలసివచ్చింది.

దివ్యచైతన్యం ద్వారా భూలోక జీవితానికి పరిపూర్ణత

దివ్యచైతన్యం (supramental) అసాధారణం, సాక్షిమాత్రం, ఉదాసీనం, కఠోరం కానేకాదు. పూర్ణమైన ప్రాణిక భౌతిక అభివ్యక్తికి అది వ్యతిరేకము కాదు, దానితో పొసగనిదీ కాదు. పైపెచ్చు భూమి మీదగల ప్రాణికశక్తికి భౌతికజీవితానికీ చెందిన నిండైన పూర్ణత్వం సాధ్యంకాగల అవకాశం దానిలో మాత్రమే ఉంది. అది అటువంటిది కనుక, ఆ విధంగానే నాకు వెల్లడి అయింది కనుక నేను దానివెంట పోవటం, దానితో సంబంధం ఏర్పడేటం తవరకు కృషి కొనసాగించటం, దాని శక్తిని ప్రభావాన్ని కొంత వరకైనా క్రిందికి తీసుకొనిరావటం జరిగింది. అంతేగాని మరే ఇతర కారణాలవల్లా కాదు. నా ఆదుర్దా భూమిని గురించేకాని, వాటి కోసమే అవిగా అతీతప్రపంచాలను గురించి కాదు. నేను ప్రపంచంలో సాక్షాత్కారం కోసమే అన్వేషిస్తున్నాను గాని సుదూరశిఖరాలకు ఎగిరిపోవటం కాదు. ఇతరయోగాలన్నీ జీవితం మిథ్య అనో తాత్కాలికం అనో భావిస్తాయి. దివ్యచైతన్యం ఒక్కటి మాత్రమే దాన్ని క్రమాధిక అభివ్యక్తి కోసం దైవమే సృష్టించినట్లు చూస్తుంది. జీవం శరీరం సాఫల్యం పొందటాన్నే లక్ష్యంగా తీసుకుంటుంది. దివ్యచైతన్యం అంటే సత్య-

చైతన్యం, తన అవతరణలో జీవితానికి చెందిన పూర్ణత్వాన్ని, పదార్థగత చైతన్యానికి చెందిన పూర్ణసత్యాన్ని అది తీసుకొని వస్తుంది. దాన్ని చేరుకొనే నిమిత్తం ఉన్నతశిఖరాల పైకి పోవలసి ఉంటుందనేది నిజమే కాని పైకి పోతున్నకొద్దీ, ఎక్కువగా దాన్ని క్రిందికి తీసుకొనిరాగలుగుతాము. జీవశరీరాలు అజ్ఞాన, అపరిపూర్ణ అశక్తవిషయాలుగానే ఉండిపోవలసిన అవసరం లేదు. ఇందులో సందేహం లేదు. అయితే ఇంకా పూర్ణమైన జీవశక్తిగా, ఇంకా పూర్ణమైన శరీరశక్తిగా అది మార్పుచెందితే అవి దూరంగా ఉన్నవీ, ఉదాసీనమైనవీ, కోరదగినవి ఎందుకు కావాలి? ఇప్పుడు శారీరక జీవితం సాధించగల అత్యంతమైన ఆనందం, కొద్దిసేపు ప్రాణికమనస్సుగాని, నాడులుగాని, జీవకణాలుగాని ఉద్రేకం పొందటం. ఆ ఉద్రేకం పరిమితం, అపరిపూర్ణం, త్వరగా అంతరించిపోతుంది. దివ్యచైతన్యం పరివర్తనతో సమస్త జీవకణాలు, నాడులు, ప్రాణికశక్తులు, ఆకృతి పొందిన మానసికశక్తులు వెయ్యిరెట్లు ఆనందంతో నిండిపోగలవు. వర్ణనకు అందని, క్రమంగా అంతరించిపోవలసిన అవసరం లేని దివ్యానందతీవ్రతను అవి పొందగలవు. అవి దూరంగా ఉన్నవి, జుగుప్స కలిగించేవి, కోరదగనివి ఎలా అవుతాయి? దివ్యచైతన్య ప్రేమ అంటే ఆత్మతో ఆత్మ మనస్సుతో మనస్సు, జీవంతో జీవం ఏకం కావటం. ఏకత్వానికి చెందిన భౌతికానుభవం మన శారీరక చైతన్యాన్ని సాంతం ముంచెత్తటం. ప్రతిభాగంలోను దేహంలోని ప్రతిజీవకణంలోను ప్రియుని సాన్నిధ్యం ఉండటం. మరి ఇది కూడ దూరంగా ఉన్నది అసాధారణమైనది కోరదగనిది అవుతుందా! నీవు కావాలంటున్నట్లే, దివ్యచైతన్యపరివర్తనతో శక్తుల సంఘర్షణ, అభిలషణీయంగాని ప్రతిచర్యలు లేకుండా ఆకృతిపొందిన దైవం స్వేచ్ఛగా భౌతికంగా సాధకుని కలుసుకొనే అవకాశం, దివ్యచైతన్యపరివర్తనతో సంభవం, సునిశ్చితం, స్వేచ్ఛకలది అవుతుంది. అది కూడా దూరంగా ఉండేది, కోర

THE MOTHER

దగనిదే కాబోలు! ఇలా పేజీలకు పేజీలు వ్రాస్తూ పోగలనుగాని ఇప్పటికిది చాలు.

(*SABCL* Vol. 22, pp. 84-91)

అనువాదం: కె. వెంకటేశ్వర్లు, టి. మాధవరావు, టి. పూర్ణచంద్రరావు

మానవప్రకృతిని పరివర్తింప చేయడం ఎలా?

శ్రీఅరవిందులు

మనిషి అనగా మనస్సు అనే కిరీటము ధరించిన జంతువే కదా! మనిషి ఎంత నాగరికతను సంపాదించినప్పటికీ అతని స్వభావంలో మట్టుకు ఏమాత్రం మార్పు రాలేదు. ఎందుకని? అది మనస్సుయొక్క అశక్తత. అంతకంటె అధికమైన చైతన్య మొకటి ఆవిష్కారమై మనిషియొక్క స్వరూపమునే మార్చి వేయాలి. అది మానవునిలో గర్భితమై ఉన్నది. అదే చైత్యపురుషము (psychic), ప్రస్తుతం మనోప్రాణికములచే కప్పబడి ఉన్నది; తెర వెనుక నుంచి బయటకు రావలసి ఉన్నది. ఇది సాధ్యమేనా? యోగసాధనవలన సాధ్యము. అప్పుడు మనోప్రాణికములు దాని ప్రభావమువలన మారి కొత్తరూపమును సంతరించుకుంటాయి. — *సంపాదకుడు*

ఉన్నతచైతన్యము

మానవప్రకృతిని మార్చుటమంత తేలిక కాదు. అంతరంగిక ప్రక్రియల ద్వారా ఒక పరిశుద్ధమైన ఉన్నతచైతన్యము ఆవిష్కారమై బాహ్యామానవునిలో ప్రవేశించాలి. కానీ ప్రస్తుతం అది నీ మనస్సుచేత, పాతసంస్కారాలవలన కప్పబడి ఉంది. అందువలన నువ్వు మనస్సుతో ఎంత ప్రయత్నించినా అది బహిర్గతము కాదు. కానీ మొదట ఈ పాతసంస్కారాలను వదిలించుకుంటేగాని అంతరం

గిక అనుభూతులు కలుగవు అంటున్నావు. అది ఎలా సాధ్యము? కోపము, అసూయ, కోరికలు మొ॥ లక్షణములన్నీ మామూలు మనిషియొక్క సహజధర్మములే కదా! ఇంతకంటే గొప్పదైన ప్రగాఢమైన మరియొక నూతనచైతన్యమువలననే అది సాధ్యము.

చైత్యపురుషుడంటే ఎవరు?

నీలో చైత్యపురుషుడు (psychic being) ఉన్నాడు. ఆయన ఎట్టి దోషములు లేని దైవాంశమూ, శ్రీమాతలోని భాగమూను. అది ప్రస్తుతం నీ సాధారణమనస్సువలన, ప్రకృతివలన కప్పబడి ఉంటుంది. ఎప్పుడైతే చైత్యపురుషము ఆవిష్కరించబడి ముందుకువచ్చి ప్రకృతిని పరిపాలిస్తుందో అప్పుడు అది ఈ పాతప్రకృతినంతా మార్చివేస్తుంది. ఈ అదైవిక లక్షణాలన్నింటినీ పారద్రోలి ప్రకృతికి పూర్తిగా క్రొత్త రూపాన్నిస్తుంది. అందుకనే సాధకులు వారి మనస్సులను, అస్తిత్వమునంతను లక్ష్యముపై కేంద్రీకరించాలి. ఈ దోషములన్నిటినీ పారద్రోలి బాహ్యప్రకృతిని పూర్తిగా మార్చగల రహస్యచైతన్యమును ఆవిష్కరింపచేయాలి. ఈ విధమైన ఏకాగ్రత ద్వారా, ధ్యానము ద్వారా నూతనానుభూతులు కలిగి అంతరంగిక ద్వారములు తెరచుకొని, నూతన చైతన్యము కలిగి, నూతనప్రకృతి పొడచూపి, క్రమాభివృద్ధి చెంది బైటికి వస్తుంది. సాధకులు కోరికలని, ప్రాణికచేష్టలని తిరస్కరించుటవలన నిజమైన అసలు చైతన్యము బైటకు రావీలవుతుంది. కానీ కేవలం తిరస్కరించినంత మాత్రాన అది జరగదు. తిరస్కరించటమే కాకుండా, అంతరంగికానుభూతులవలన, అంతరంగిక పెరుగుదల ద్వారా అది సాధ్యమవుతుంది.

(*SABCL* Vol. 23, pp. 906-907)

*

ప్రకృతిని మార్చుడమెలా?

కేవలము ధ్యానమువల్లనే ప్రకృతి మారదు. ఏ పనీ చేయకుండా ఉన్నాకూడా (కర్మసన్యాసము) ఏమీ ప్రయోజనము ఉండదు. అలా చేసిన వాళ్ళలో కొంతమందికి హాని జరిగింది కూడాను.

కాబట్టి నేను చెప్పిన విషయాలని పూర్తిగా గమనించు. ఏకాగ్రత వహించాలి. హృదయంతో ఆకాంక్షించాలి. నీలో శ్రీమాత సాన్నిధ్యాన్ని స్ఫురింపజేసుకోవాలి. పైనుంచి నీలోకి దివ్య శక్తిని దింపుకోవాలి. ఏ పనీ చేయకుండా చేతులు కట్టుకోని కూర్చుంటే ప్రకృతి ఎలా మారుతుందనుకుంటావు? ఇతరులను కలుసుకున్నప్పుడు కదా నీలో మార్పు జరిగిందో లేదో తెలిసేది. ఇంక పని సంగతంటావా – ఇది గొప్ప పని. ఇది నీచమైన పని అని అనుకోవటం చాలా పొరపాటు. ఏ పనైనా సరే దానిని శ్రీమాతకు అర్పించి, సేవాభావముతో, ఆమె కోసమే, ఆమె శక్తి ద్వారానే చేస్తే చాలు.
(*SABCL* Vol. 25, p. 200)

*

It is a spiritual change of consciousness, not the surface manipulation which is the method of Mind and Reason, that can alone make Life other than it now is and rescue it out of its present distressed and ambiguous figure.

సమూల పరివర్తనము

కావున, జీవితమును బాహ్యాసంస్కారముచే గాక, సమూలపరివర్తనముచే, స్పర్థాసంకులమైన తమోమయ ప్రకృతినుండి సామరస్యపూర్వకమైన తేజోమయప్రకృతిలోనికి రూపాంతరమొందించుటయే పూర్ణయోగ లక్ష్యము. ఈ అంతఃపరివర్తనము, – ఈ రూపాంతర ప్రాప్తి, – ముఖ్యముగా మూడుసందర్భములవలన గాని చేకూరనేరదు. మూడింటిలో ఏ ఒక్కటి లోపించిననూ పరివర్తనము సంపూర్ణము కానేరదు. మూడుశక్తులూ ఏకమైనప్పుడే సంపూర్ణపరివర్తనము సాధ్యము. మొదటి సందర్భమేమన; కోరికయే జీవితమునకు ప్రస్తుతము ఏడుగడగా నున్నది. కామ చేతనయే (desire-soul) జీవితకేంద్రముగా నేర్పడి సకల జీవనప్రవృత్తులనూ ప్రేరేపించుచూ వాటికి తన విపరీతపు రంగుపులిమి నడిపించుచున్నది. దివ్యజీవనప్రాప్తికి ఈ కామము పూర్తిగ నంతరించి, దాని స్థానమున స్వచ్ఛతరమూ, స్థిరతరమూనైన ప్రేరణ

పొదుకొనవలెను. కామచేతన నిర్మూలించబడి, దాని బదులుగా మనలో ప్రకృతమున దాగియున్న యథార్థ ప్రాణమయపురుషుని శాంతిసౌఖ్యబల సమృద్ధి బయటి కావిష్కరించవలెను

హృత్పురుషుని సామర్థ్యము

ఇక రెండవ సందర్భమేమన, మన జీవిత మిప్పుడు ప్రాణశక్తిచే గొంతయూ మనశ్శక్తిచే గొంతయూ నడపబడుచున్నది. విశేష భాగ మీ మనశ్శక్తి, అజ్ఞానభూయిష్ఠమైన ప్రాణశక్తిప్రేరణకు లోబడియుండుటయో అనుకూలమైయుండుటయో సంభవించుచుండును. ఒక్కొక్కప్పుడు తానే తన కొద్దిపాటి వెలుగుతో దానిని నడుపుచుచుండును. *దివ్యజీవనమునందు, ఈ ప్రాణ మనశ్శక్తులు రెండునూ కేవల ముపకరణములై పోవలెను. అంతర్వర్తియగు హృత్పురుషుడే వాటి స్థానము నాక్రమించి, మార్గదర్శకుడై, పరాత్పరుడే మార్గదర్శకు డగుచున్నాడనుటకు చిహ్నమై వెలయవలెను.*

కాగా, ఇక మూడవ సందర్భము: జీవితమిప్పుడు పృథగ్భావలక్షణములతో గూడిన అహంకార పరితృప్తి కభిముఖమై యున్నది. ఈ అహంకార మంతరించి యథార్థమైన ఆధ్యాత్మిక పురుషుడే దాని స్థానమున నిలువవలెను. *ఇహమునందు పరమును సిద్ధింపజేసికొనుటకే జీవిత మభిముఖము గావలెను. తనలో దివ్యశక్తి యొకటి ప్రబుద్ధమగుచున్నట్లు గుర్తించి, దానికి తాను విధేయమై పోవలెను.*

(*SABCL* Vol. 20, pp. 165-66)

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి, కె. వేంకటరావు
(యోగసమన్వయము)

ప్రాణికంలోని ప్రాణశక్తి
(The Life-Force in the Vital)

శ్రీఅరవిందులు

భూలోకజీవితాన్ని దివ్యీకరించడమనేది చాలా అసాధ్యమయిన విషయము. ఇందుకు ప్రాణశక్తి చాలా ముఖ్యమైనది. కానీ ప్రస్తుతం అది మనస్సుయొక్క అధీనంలో ఉండి కోరికలను పుట్టిస్తూ ఉంటుంది. అటులగాక దివ్యచైతన్యమునకు లోబడినప్పుడు దివ్యశక్తి ప్రాణికము ద్వారా పనిచేస్తుంది. సాధకునికి పైకి వెడుతున్నట్లు అనుభూతమవుతుంది. ఉన్నతచైతన్యమును పొందుతాడు. దివ్యజ్యోతిరానందములను అనుభవిస్తాడు. ప్రాణికము కోరికలనుండి మరలి దైవముకోసమే ఆకాంక్షించి, ఆరాధనాభావముతో పులకరించిపోతుంది. దివ్యచైతన్యము మనస్సులోకి మాత్రమే కాకుండా భౌతికపదార్థములోకి కూడా దిగివచ్చి దాన్ని ఉద్దీపింప చేస్తుంది. — *సంపాదకుడు*

> *దేవుని సృష్టికి ముఖ్యమైన ఆయుధము*

జడపదార్థము మీదా భౌతిక ప్రకృతి మీదా దైవశక్తి చేసే పనికంతకూ తప్పనిసరి అయిన సాధనం ప్రాణికం (vital) లోని ప్రాణశక్తి (life-force). అందువల్ల ఈ ప్రాణికాన్ని రూపాంతరీకరించి దైవశక్తికొక శుద్ధమయిన పటిష్టమయిన సాధనంగా చేసినప్పుడే దివ్యజీవనమనేది సాధ్యమవుతుంది. అప్పుడయితేనే భౌతికప్రకృతిని రూపాంతరీకరించగలగడం లేదా బాహ్యాజగత్తులో దైవము తన శక్తినంతనూ యథేచ్ఛగా ప్రయోగించి పనిచేయడం సాధ్యమవుతుంది. ఏమంటే, ఇప్పటి సాధనావిధానాలతో అటువంటి పని సాధ్యం కాదు.

> *ప్రాణికము అధోశక్తుల చేతిలో ఉండకూడదు*

ప్రాణమయపురుషుడు (vital being), మనిషిలోని ప్రాణశక్తీ దైవము నుంచి వేరుపడ్డాయి. ఆ విధంగా వేరుపడి అవి (వాటిని వశీకరించుకోగల, మంచిదయినా, క్షుద్రమయినా, దివ్యమయిన లేదా ఆసురికమయిన) ఏ శక్తికయినా ఒక

ఉపకరణమేనని ఎప్పటికీ గుర్తుంచుకోవాలి. సాధారణంగా ప్రాణశక్తి మానవమనస్సు తాలూకు మానవజీవితపు సామాన్య నిగూఢప్రవృత్తులను లేదా అర్ధచైతన్యవృత్తులను దాని మామూలు భావాలను, ఆసక్తులను గాఢాభిలాషలను కోరికలను ఉపచరిస్తుంది. కాని ప్రాణశక్తికి, సాధారణ పరిమితుల నధిగమించడం సాధ్యమే. ఆ విధంగా అధిగమించినప్పుడు అది, దాని శక్తుల కొక ప్రేరణను, గాఢతను, ఉత్తేజాన్ని లేదా ఉన్నతిని పొంద గలుగుతుంది. ఆ శక్తులవల్ల అది దైవశక్తులకు కానీ అసురశక్తులకు కానీ ఒక ఉపకరణం కాగలుగుతుంది: దాదాపు అయి తీరుతుంది. లేదా ప్రకృతిలో వినిశ్చితమయిన కేంద్రనియంత్రణ లేనట్లయితే దాని చర్య ఈ (పరస్పర) వైరుద్ధ్యాల సంకుల సమ్మిశ్రణమవుతుంది. లేదా నిరర్థకమయిన ఊగులాటలో ఒకప్పుడు ఒకదాన్నీ మరొకప్పుడు మరొకదాన్నీ ఉపచరిస్తుంది. అటువంటప్పుడు మీలో గొప్ప ప్రాణశక్తి పనిచేస్తూ ఉన్నా చాలదు. దానికి ఉన్నతచైతన్యంతో సంపర్కం కలిగించాలి. దాన్ని నిజమయిన నియంత్రణలో ఉంచాలి. దైవపాలనలో ఉంచాలి. అందుకే, ఒక్కొక్కప్పుడు ప్రాణశక్తి చర్యకు తిరస్కారంగాని దూషణకాని ఎదురవుతూ ఉంటుంది. ఎందువల్లనంటే దానికి చాలినంత జ్ఞానంకాని నియంత్రణకాని ఉండక, అజ్ఞానయుతమూ ఆసురికమూ అయిన ప్రవృతికి బద్ధమయి ఉంటుంది. కనుకనే ఊర్ధ్వము నుంచి స్ఫూర్తీ, శక్తీ రావడానికి, ఉన్మీలనమై ఉండాలి. ప్రాణశక్తి దాని మట్టుకు అది ఎక్కడికీ చేర్చలేదు. అది లక్ష్యరహితమయిన రీతిలో సాగుతుంది. తరచుగా బాధాకరమయిన, వినాశకరమయిన వలయాల్లో సాగుతూ నిన్ను ఓ అగాధంలో పడేస్తుంది. కారణం, దానికి సరైన మార్గదర్శకత్వం లేకపోవడమే. ఉత్కృష్టమూ ఉజ్వలమూ అయిన ప్రయోజనం కోసం, దాన్ని ఉన్నత చైతన్యపు క్రియాశీలమైన శక్తితోను, దాని ద్వారా పనిచేసే దైవ శక్తితోను అనుసంధానం చెయ్యాలి[4].

---

[4] రూపాంతరీకరణం అంటే ఉన్నతచైతన్యాన్ని లేదా ప్రకృతిని మనస్సు

రెండు గమనములు

నీ మనస్సును తికమకపరుస్తున్న ఈ రెండు గమనములు పరస్పర విరుద్ధములుగా కనపడుతున్నప్పటికీ అవి ఒకే చైతన్యముయొక్క ఆద్యంతములు. ఇప్పుడు ఎడమైన ఈ రెండు వెల్లువలు తిరిగి ఏకమైనప్పుడే ప్రాణశక్తి తన విధులను చక్కగా నిర్వహించగలిగి సఫలీకృతమౌతుంది. అనగా మన లక్ష్యము – రూపాంతరీకరణము నెరవేరుతుంది.

ఈ రెండుకొనలలోనూ ఒకటి ప్రాణశక్త్యాంతర్గతమైన ప్రాణమయపురుషుడు (vital being) కాగా ఊర్ధ్వచేతనాంతర్గతమైన క్రియాశీలత రెండవది. తద్వారా దివ్యసత్యము ప్రాణికమును, దాని ప్రాణశక్తిని వశపరచుకొని ఇక్కడ జరిగే మహాత్కార్యమునకు ప్రయోగిస్తుంది. రెండుగమనముల ఆవశ్యకత – ఈ బంధమేర్పడుటకు ఈ రెండుగతులు అవసరమే. ఒకటి ఊర్ధ్వాగతమైనది: ప్రాణికము (vital) పైకెగసి ఊర్ధ్వచేతనతో చేతులు కలిపి వెలుగులో నిమజ్జనమై ఊర్ధ్వశక్తియుక్తమౌతుంది. మరియొకటి అధోముఖగమనము. ప్రాణికము నిశ్శబ్దమై, నిశ్చలమై, పరిశుద్ధమై సాధారణ చేష్టారహితమై, పైనుంచి దిగివచ్చే క్రియాశీలశక్తి కోసం నిరీక్షిస్తూ ఉంటుంది. తచ్ఛక్తి ప్రాణికమునకు తన నిజరూపావిష్కారము గావించి తన నిజజ్ఞానమును, నిజశక్తిని కలుగజేస్తుంది. అందుకనే సాధకుడు ఒక్కొక్కప్పుడు మిక్కిలి సౌఖ్యదాయకమైన మహాచైతన్యస్థాయికి ఆరోహించి, జ్యోతిస్సీమల్లోకి ప్రవేశించి, దివ్యానుభూతులను పొందుతాడు. మరికొన్ని సమయములలో అతను "మళ్లీ ప్రాణికములోకి ప్రవేశించి అందులో సాధన చేసి దివ్యచేతనను తీసుకొనిరావాలి" అని అనుకొంటాడు. ఈ రెండుకదలికలు పరస్పరవిరుద్ధములు కావు. పరస్పర పరిపోషకములు. ఒకదానికొకటి అవసరము. *ఊర్ధ్వగమనము వలన దివ్యశక్తి దిగివస్తుంది. దివ్యశక్తి దిగివచ్చుటవలన ఊర్ధ్వగమనముయొక్క ఆకాంక్ష సఫలమై తీరుతుంది.*

లోకి, ప్రాణికంలోకి, దేహంలోకి తీసుకురావడం.

చైత్యాత్మతో అనుసంధానము

నువ్వు నీ ప్రాణికాన్ని దాని దిగువ సానువుల నుండి పైకి తీసుకొనిపోయి చైత్యముతో (psychic) అనుసంధించినప్పుడు నీ ప్రాణమయసత్త్వము (vital being) ఒకటే ఆకాంక్ష తోను, ఒకటే భక్తిభావముతోను పొంగిపొరలుతూ ఉంటుంది. ఎందుకంటే అవి చైత్యభూమికయొక్క సహజధర్మములు. మరియు అది నిన్ను తన అపారశక్తితో సుసంపన్నము చేస్తుంది. ఆ శక్తి క్రీయాశీలము, మానవప్రకృతిని సూక్ష్మస్థాయిలో మాత్రమే కాకుండా భౌతికస్థాయివరకు కూడా పరివర్తింప చేయగలదు. దివ్యచైతన్యమును పృథ్వీతత్వములోనికి సహితము తీసుకొనిరా గల స్తోమత కలిగియున్నది.

చైత్యాత్మను స్పర్శించుటయే గాక ఊర్ధ్వమానసిక (higher mind) పరిష్వంగియై దానితో రమించినప్పుడు ఇంకా ఉన్నతో న్నత జ్యోతిస్సీమలతోను జ్ఞానవిశేషములతోను సంపర్కము కలుగుతుంది. ప్రాణికమునకు ఊర్ధ్వమానసముతో సంపర్కము ఎప్పుడైతే కలుగుతుందో అప్పుడది అనేక రూపములలో మహత్త రమైన తేజోజ్ఞానసంపదలతో – క్రియాశీలమౌతుంది. (a higher intuition and inspiration). చక్కని విచక్షణాశక్తి, దివ్యసత్యమూ, దైవేచ్ఛల పరిజ్ఞానము దాని సంబారములు. *ఈ విధముగా ప్రాణికము చైత్యశక్తికి, ఊర్ధ్వమనస్సుకు విధేయమైనప్పుడు యౌగిక చైతన్యము బాహ్యారంగమునకుకూడా ప్రసారమై జీవితమును ప్రభావితము చేయగలుగుతుంది.*

దైవశక్తి క్రిందికి దిగివచ్చుట

మన లక్ష్యము: దివ్యజీవనము – పృథ్వీపై దివ్యజీవనమును ప్రతిష్ఠించుట. అందులకు పైన చెప్పబడిన సిద్ధులు చాలవు. ఊర్ధ్వమానస చైతన్యము తోడి సంపర్కము అవసరమేగాని సరిపోదు. ఇంకా మహోన్నతభూమికలనుండి దివ్యశక్తి దిగి రావాలి. నేడు దృశ్యపరిధిలోకూడా లేని శిఖరాగ్రములనుండి ఒక మహత్తరమైన శక్తి క్రిందికి దిగిరావాలి. అలా దిగివచ్చినప్పుడే ఉన్నతచైతన్యము అతిమానసజ్యోతిశ్శక్తులుగా పరిణమించగలదు.

ప్రాణికము, దాని జీవశక్తి, దివ్యశక్తియొక్క pure, wide, calm, intense మహాశక్తివంతమైన సాధనములుగా పరివర్తనము జెందుతాయి. భౌతికము కూడా దివ్యజ్యోతియొక్క ప్రతిరూపముగాను, దివ్యచర్యకు సాధనముగాను, దివ్యసౌందర్యానందములకు వాహికముగాను భాసిస్తుంది.

(*SABCL* Vol. 24, pp. 1289-91)

అనువాదం: పి. దక్షిణామూర్తి, ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

పదార్థంలో బ్రహ్మసాక్షాత్కారం

(Matter shall reveal the spirit's face)

శ్రీఅరవిందులు

పరిణామప్రక్రియ ద్వారా పదార్థము, జీవము, మనస్సు ఆవిర్భవించినవి. అతిమానసచైతన్యము కనుక ఆవిర్భవించినట్లయితే ఈ పరిణామము శరవేగంతో సాగిపోతుంది. ఈ మనస్సు, శరీరము కూడ దాని ప్రభావమువలన పరిణతిచెంది నూతన రూపాలను సంతరించుకుంటాయి. దివ్యమనస్సును, దివ్యశరీరాన్ని ధరించిన దివ్యమానవుడు ఆవిర్భవిస్తాడు.

— సంపాదకుడు

దివ్యమైన శరీరంతో దివ్యజీవనం కొనసాగించడమే మనం రూపొందించుకున్న ఆదర్శం. అయితే ఆ దివ్యశరీరం అనేది ఏ విధంగా ఉండాలి?

మనస్సు కతీతమైన స్థాయి

మానవుడు ఆవిర్భవించినప్పటినుంచీ అంచెలంచెలుగా ఎదిగి సంపూర్ణమానసికమూర్తిగా అవతరించడంవల్లనే ఇంతకు మించి ఇంకా పరివర్తన చెందగలడనే అవకాశాన్ని గురించి ఆలోచించగలుగుతున్నాము. మొదట్లో పదార్థమునుంచి ప్రాణి

కోటిగానూ, ఆ తర్వాత మానసికమూర్తిగానూ, పరిణామము కొనసాగించిన ప్రకృతి మనస్సుయొక్క అసమగ్రతనూ, అవధులనూ దాటి అతిమానసచైతన్యం లేక సత్యచైతన్యమూర్తిని ఆవిష్కరింపచేయాలి. అంటే మన ఉనికినే దివ్యశక్తిపూరితంగానూ, పరిపూర్ణంగానూ తయారుచేయాలి. అయితే ఇంతవరకూ జరిగినట్లు ఈ పరిణామం నత్తనడకతో సాగవలసిన అవసరం లేదు. ఇన్నాళ్లు మాదిరిగానే ఇప్పుడు కూడా మనస్సు అజ్ఞానంతో పైకి పోకుండా వెనక్కి లాగుతుంటే అలాగే జరుగుతుంది.

అతిమానసచైతన్యపు శక్తిసామర్థ్యములు

సత్యచైతన్యమును చేరుకున్న తర్వాత ఆ ఆధ్యాత్మికశక్తితోనే అంతా నిర్ణయమైపోతుంది. అప్పుడు మన బాధ్యత లేకుండా అంతా అదే చూసుకుంటూ మనఃప్రాణ శరీరాలను పరివర్తింప చేస్తుంది. మనఃప్రాణశరీరాలతో చేయవలసినదాన్ని స్వతఃసిద్ధంగా నెరవేర్చడంవల్ల సౌందర్యం, ఆనందం, వెలుగు, పరిపూర్ణంగా వెల్లివిరుస్తాయి. అతిమానససత్యచైతన్యపు సహజశక్తులుగా వెల్లివిరిసిన ఈ శక్తుల స్వభావంతో భూమి మీద కూడా మనస్సును, ప్రాణికభాగాన్ని, శరీరాన్ని మార్పిడి చేసి సత్యచైతన్యమూర్తిగా ఆవిష్కరింపచేస్తాయి. ఆ అతిమానస సత్యచైతన్యపు కాంతిలో భూమిపై క్రీనీడలనేవే ఉండవు. అన్నిటినీ జయించటానికి సరిపడ విశ్వకాంతిని, విశ్వశక్తిని ఆ అతిమానససత్యచైతన్యం తనతో పాటు భూమిపైకి తీసుకొని వస్తుంది గదా! అయితే పృథ్వీమీద కూడా అంతా చేతులు చాచి దాన్ని ఆహ్వానించలేకపోవచ్చు. ఎంతవరకు ఉన్మీలత ఉంటుందో అంత వరకు మాత్రమే మార్పు జరుగవచ్చు. పరివర్తీకరణకు అదే మూల సూత్రం.

ప్రకృతియొక్క రూపాంతరీకరణము

అది ఒక మానసికపరివర్తనైనా కావచ్చు; వ్యక్తి స్వభావంపై ఆత్మ సంపూర్ణ ఆధిపత్యం కావచ్చు; మనస్సు ఒక కాంతితత్వంగా పరివర్తన చెందటం కావచ్చు, ప్రాణికశక్తి ఒక అధికారబలంగా, నిర్మలంగా పరివర్తనం చెంది

సమస్యా పరిష్కారానికి మొదటిమెట్టుగా ఉండటం కావచ్చు. ఇంకా మానవ పరిధులను అధిగమించి భువిపై దివ్యజీవనానికి తార్కాణమని చెప్పేటట్లు ఏదైనా ఏర్పాటు చేయడం, భూమిపై నుండే ప్రకృతికి అనుగుణమైన స్థితిగతుల్లోనే అతిమానసజీవనానికి నాందిగా అతిమానవతను చిత్రీకరించడం మొదలైనవన్నీ పరివర్తీకరణలో భాగాలు కావచ్చు. అయితే ఇది మాత్రమే అభిలషణీయమైన మౌలిక పరివర్తన కారాదు. అది సంపూర్ణపరివర్తనా కాదు, దివ్యశరీరంతో సంపూర్ణ దివ్యజీవనమూ కాదు. భౌతికపరంగా మానవుడిగానే ఉండటంవల్ల మౌలికమైన తన పశుప్రవృత్తితో పరివర్తన చెందిన దివ్యభాగాలపై కూడా తన అపరిహార్య పరిమితులను విధిస్తుంది. పరివర్తన చెందని మనస్సు లోపం ప్రధానంగా అజ్ఞాన, అసత్యాలు గీసిన గీటును దాటలేకపోవడం, పరివర్తన చెందని ప్రాణికశక్తికి లోపం అపరిణత ప్రేరణలు, అధిక ప్రయాసలు, వాంఛలు విధించిన పరిమితులను మీరలేకపోవడం కాగా పరిపూర్ణ పరివర్తన చెందని శరీరానికి లోపాలు ఎన్నో ఉన్నాయి. దైహికచర్యల సామర్థ్యలోపం, తనపై విధించబడిన విహితకర్మలను తన అర్ధచైతన్యంతో నెరవేర్చడంలో లోపం; ఇవేగాక తన మౌలిక పశులక్షణాలైన మొరటుదనం, మాలిన్యాలే దాని పెద్ద లోపంగా ఉంటాయి. ఈ లోపాలన్నీ గలిసి మనలోని దివ్యత్వం చేసే పనిని నిరోధించకుండా మానవు కదా! అందువల్ల ప్రకృతి పరివర్తనలో దైహిక పరివర్తన జరగవలసిన అవసరం ఎంతైనా ఉంది.

శరీరానికి దివ్యచైతన్యము

ఇంకా ఈ పరివర్తన అనేది అంచెలంచెలుగా జరుగుతుందేమో! ఈ పరివర్తనా కార్యంలో శరీరంయొక్క పూర్వపరిణామ క్రమాలు, ముఖ్యంగా దాని పశుప్రవృత్తి పూర్వాపరాలే ఆటంకంగా ఉన్నట్లు కనిపిస్తోంది. మనకు తెలిసిన ఈ శరీరం అచేతన (Inconscient) యొక్క సృష్టి, దానిలోనుంచే ఆవిర్భవించింది కావటంవల్ల అది కూడా అచేతనమైనది, ప్రారంభంలో అచేతనాపదార్థంగా ఉండి క్రమంగా ఊపిరిపోసుకుంది. తర్వాత

పెరగడం మొదలు పెట్టింది. ఆ తర్వాత మనస్సు వికసించడం ప్రారంభించింది. అది వృక్షకోటిలో అవచేతనంగానూ, ఆ తర్వాత జంతువుల్లో బీజరూపంగానూ, కొంత తెలివితో కూడిందిగానూ, ఏర్పడి మానవుని దశలో పూర్తి మేధాశక్తి కలిగిన మనస్సుగా పరిణతి చెందింది. అది ఇప్పుడు మన ఆధ్యాత్మిక ప్రయత్నాలకు ఒక భౌతిక ఆధారంగానూ, సాధనంగానూ తన బాధ్యత నెర వేర్చనుంది. దాని పశుప్రవృత్తి, దాని అవధులు మన ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణతకు అవరోధాలుగా నిలిచినప్పటికీ వికాసం పొందిన దాని ఆత్మకు అది ఒక సాధనంగా ఉపయోగపడుతోందనే విష యమే చాలు. అది ఇంకా అభివృద్ధి పొంది లోనున్న ఆత్మ అభి వ్యక్తం కావటానికీ, దానికొక ఆలయంగా నిలవటానికీ సామ ర్థ్యాన్ని పొందుతుంది. అప్పుడు అది పదార్థమయ జగత్తులోని ఆత్మపదార్థాన్ని వెల్లివిరిసేటట్లు చేయగలదు. ఇంక అర్ధచైతన్య వంతమేకాక ఆత్మైక్యాన్ని పొందుతుంది. ఈ విధంగా అది దాని స్వాభావిక ప్రకృతిధర్మాన్ని అధిగమించి దివ్యజీవనం గడపటా నికి ఒక అవరోధంగా గాక ఒక సమగ్రసాధనంగా తయారవాలి.

(*SABCL* Vol. 16, pp. 20-25)

అనువాదం: ఎ. ప్రభావతి, ఎ. వెంకటరామశాస్త్రి

To arrive at some mental conception of God and ourselves and the world is an object good for the intellect but not large enough for the spirit; it will not make us the conscious sons of Infinity.

Sri Aurobindo

సమాచార పత్రం

15 ఆగష్టు 2002 నాడు శ్రీఅరవిందుల 130 వ జన్మదిన మహోత్సవము జరుపబడినది. సమాధి దగ్గర ధ్యానము, శ్రీఅరవిందుల మందిరదర్శనము, క్రీడాంగణములో కవాతు ప్రదర్శనము, సాయంకాలము ధ్యానము అందలి అంశములు. శ్రీఅరవిందుల చిత్రముతో, శ్రీమాత ప్రవచనములతో కూడిన సందేశపత్రము పంచబడినది.

We are precisely not in an age when men have been left to their own means. The Divine has sent down His Consciousness to enlighten them.

All who are able should take advantage of the opportunity.

The Mother

ఈ సమయంలో మానవులు వారి స్వశక్తి మీదనే ఆధారపడనవసరం లేదు. ఏలన వారికి సహాయపడుటకై సాక్షాత్తుగా దైవమే తన చైతన్యమును పంపియున్నాడు.

ఈ అవకాశమును అందరూ వినియోగించుకొనెదరు గాక.

శ్రీమాత

దేశవిదేశాలలోని శాఖలు, కేంద్రములన్నియు తగిన రీతిలో కార్యక్రమములను నిర్వహించిరి.

శ్రీఅరవిందో సొసైటీ వార్షికసమావేశములు 12-14 ఆగష్టు తేదీలలో పాండిచేరిలో నిర్వహింపబడెను. అన్ని కేంద్రములనుంచి అరుదెంచిన కార్యకర్తలు, సభ్యులు ముందు చేయవలసిన కార్యక్రమములను గురించి చర్చలు జరిపిరి. పూర్ణయోగమును నిత్యకృత్యములో అభ్యసించవలసిన విధానమును గురించి ప్రత్యేకమైన ఉపన్యాసములు ఇవ్వబడినవి.